

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Bergsøe, Vilhelm.

Hjemvee : Digte og Sange.

Kjøbenhavn : Gyldendal, 1872

[4], 173 s.

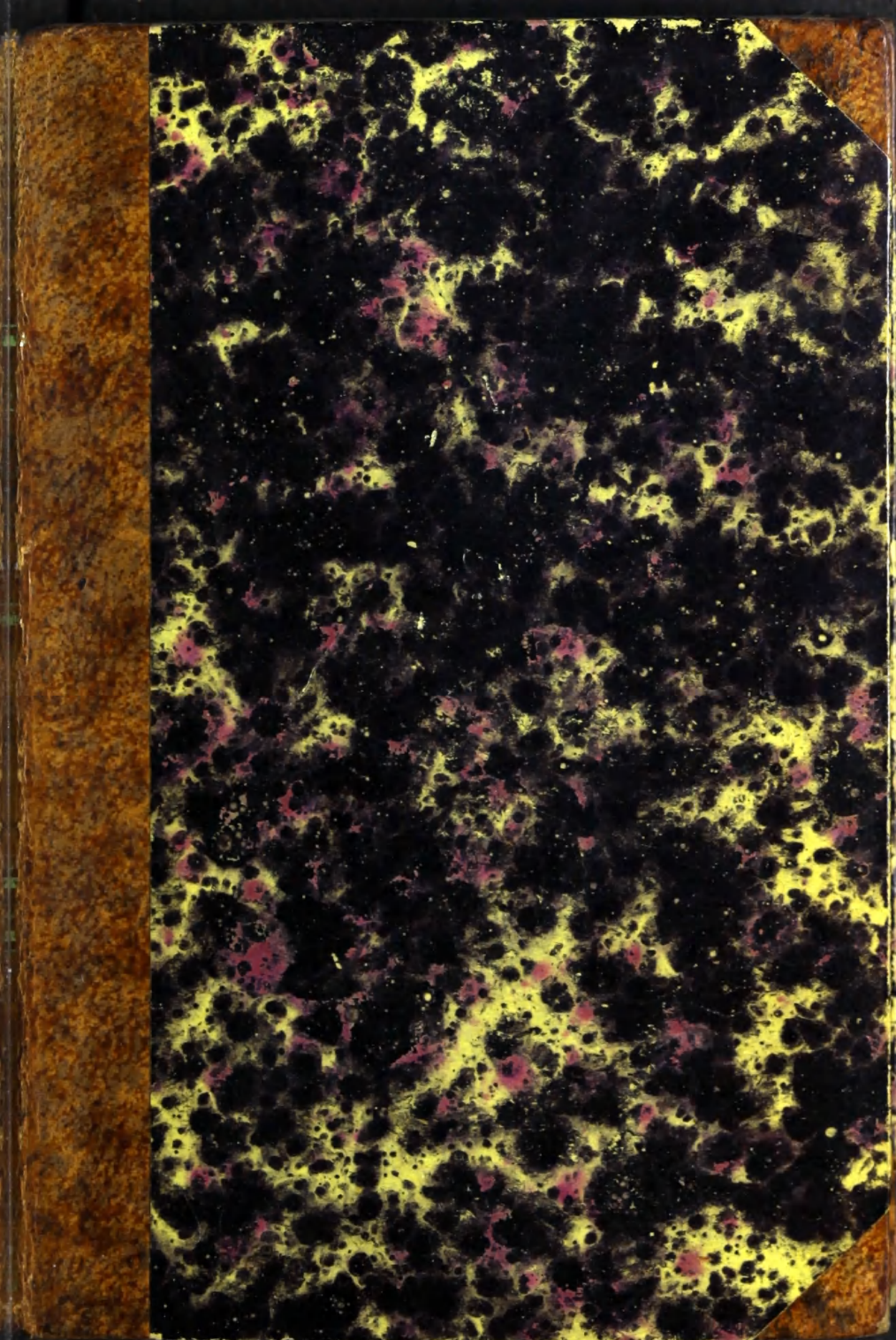
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53. - 204.

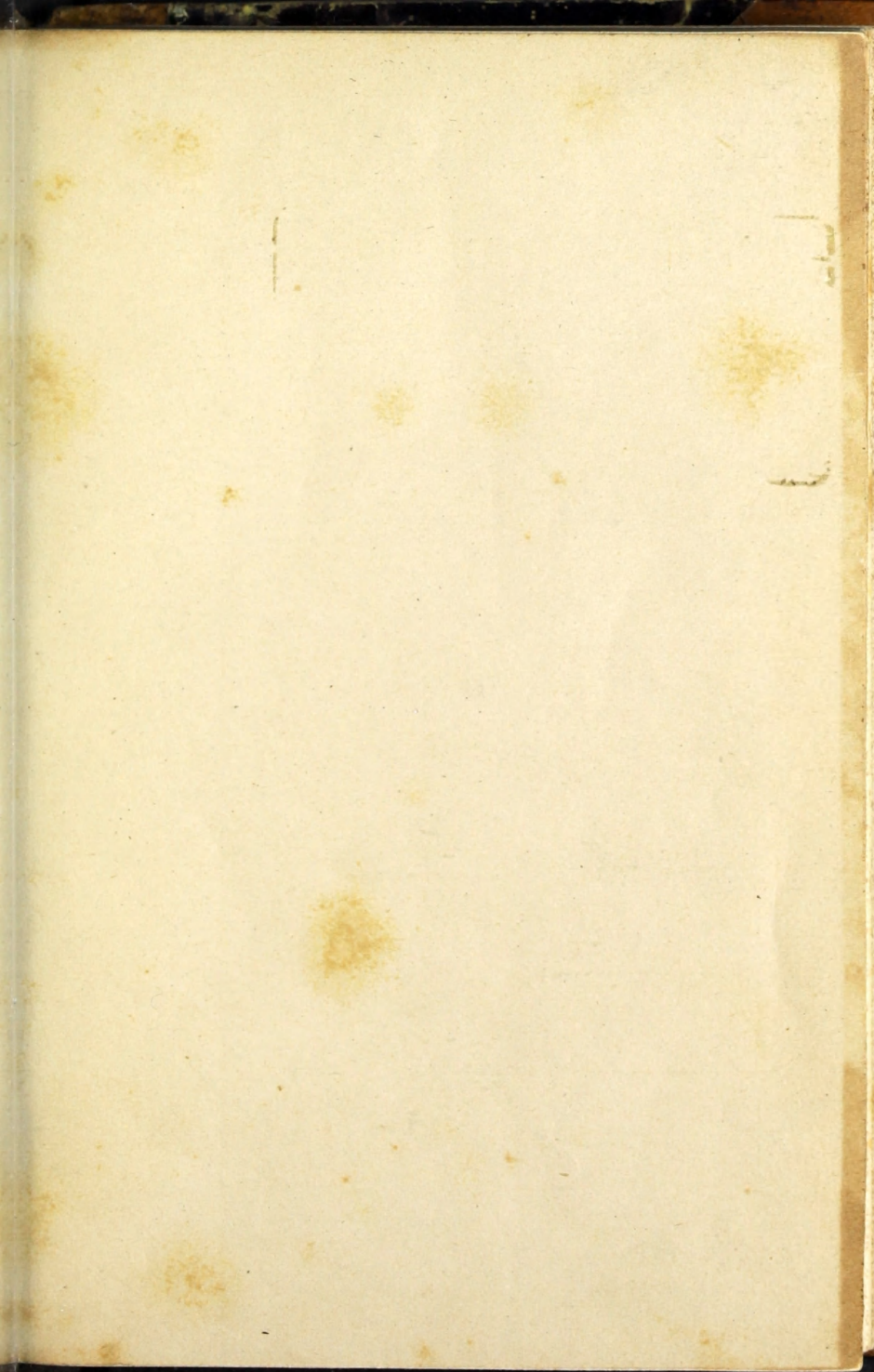
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

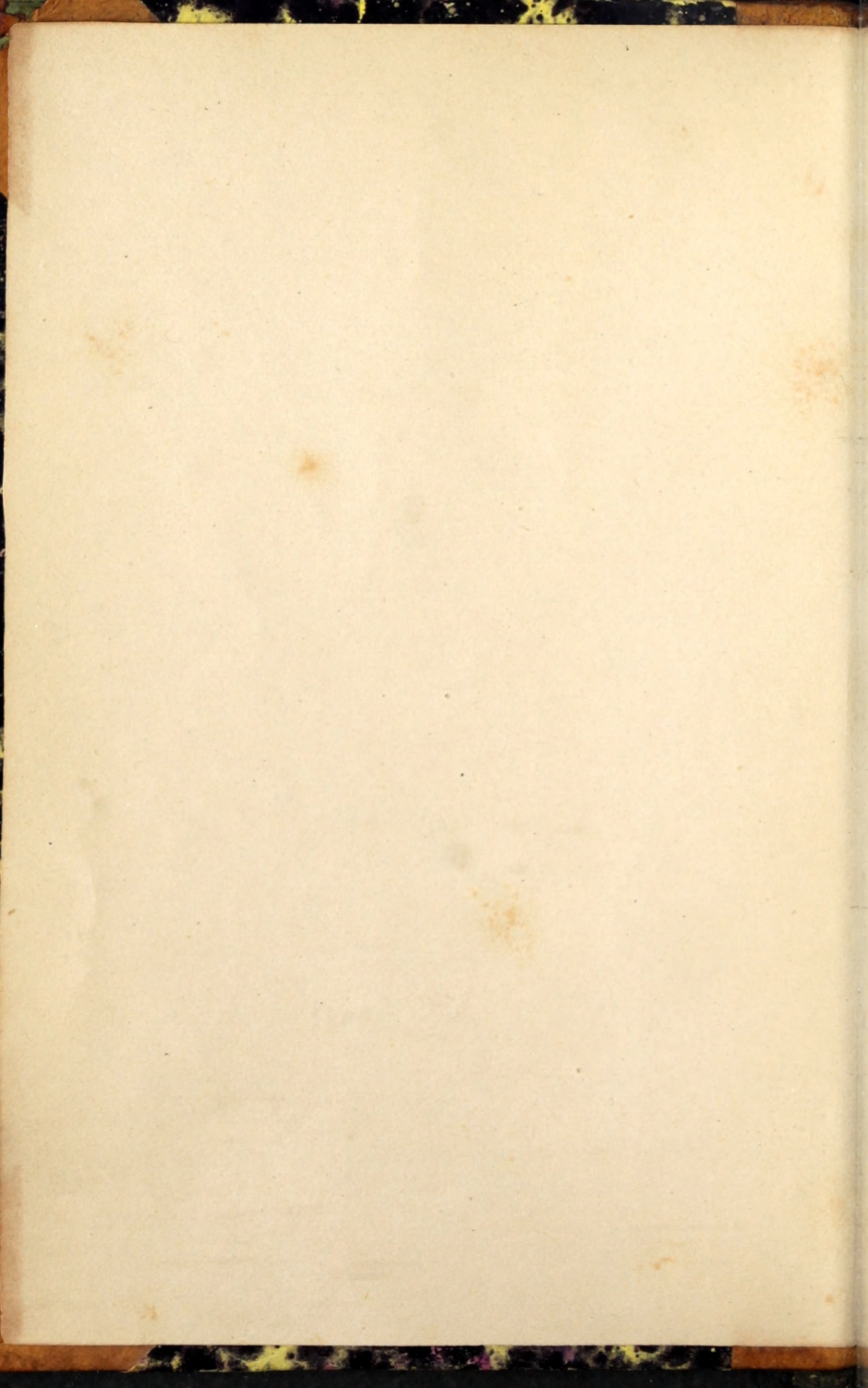

1 1 53 0 8 04338 0

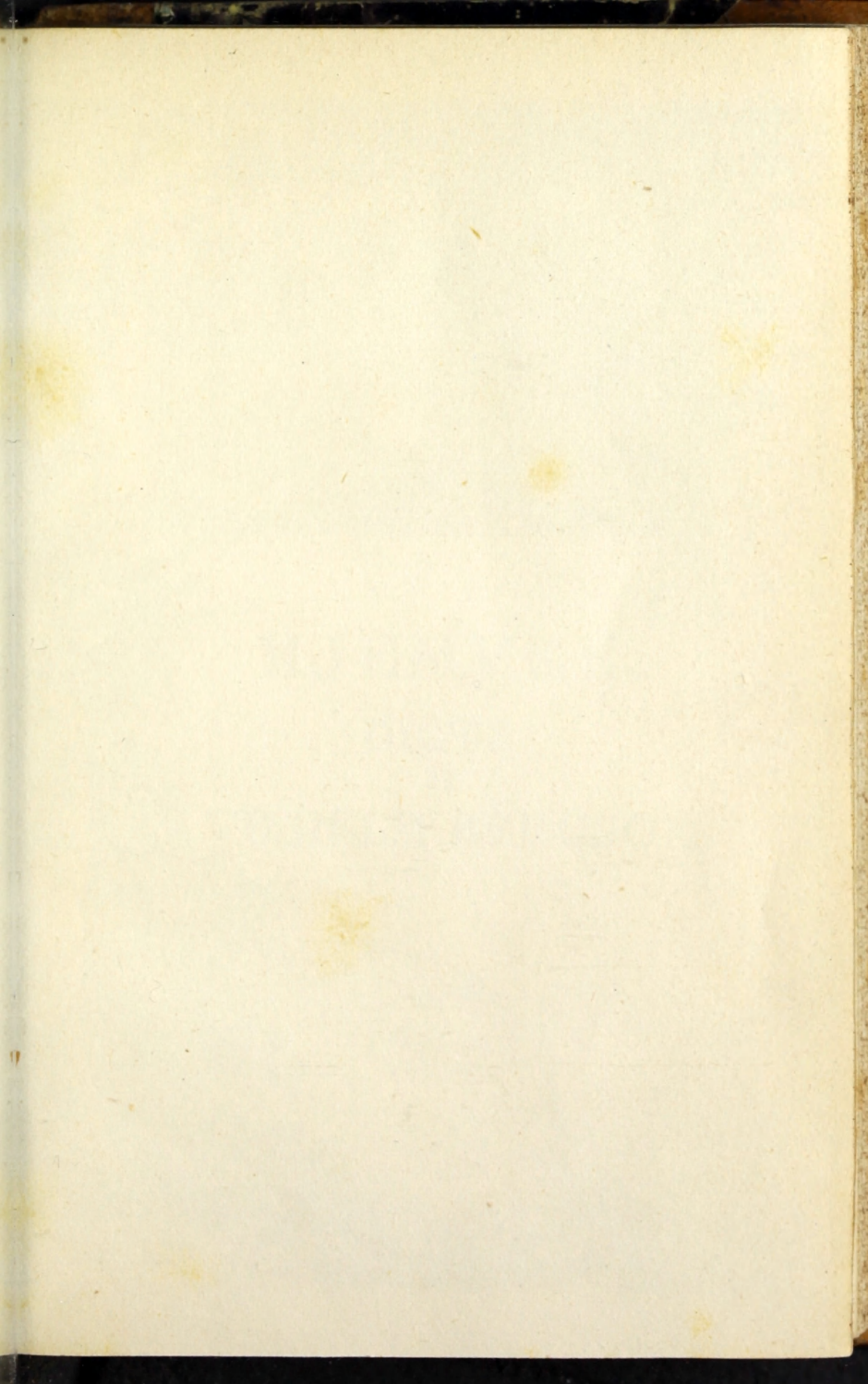
+ REX

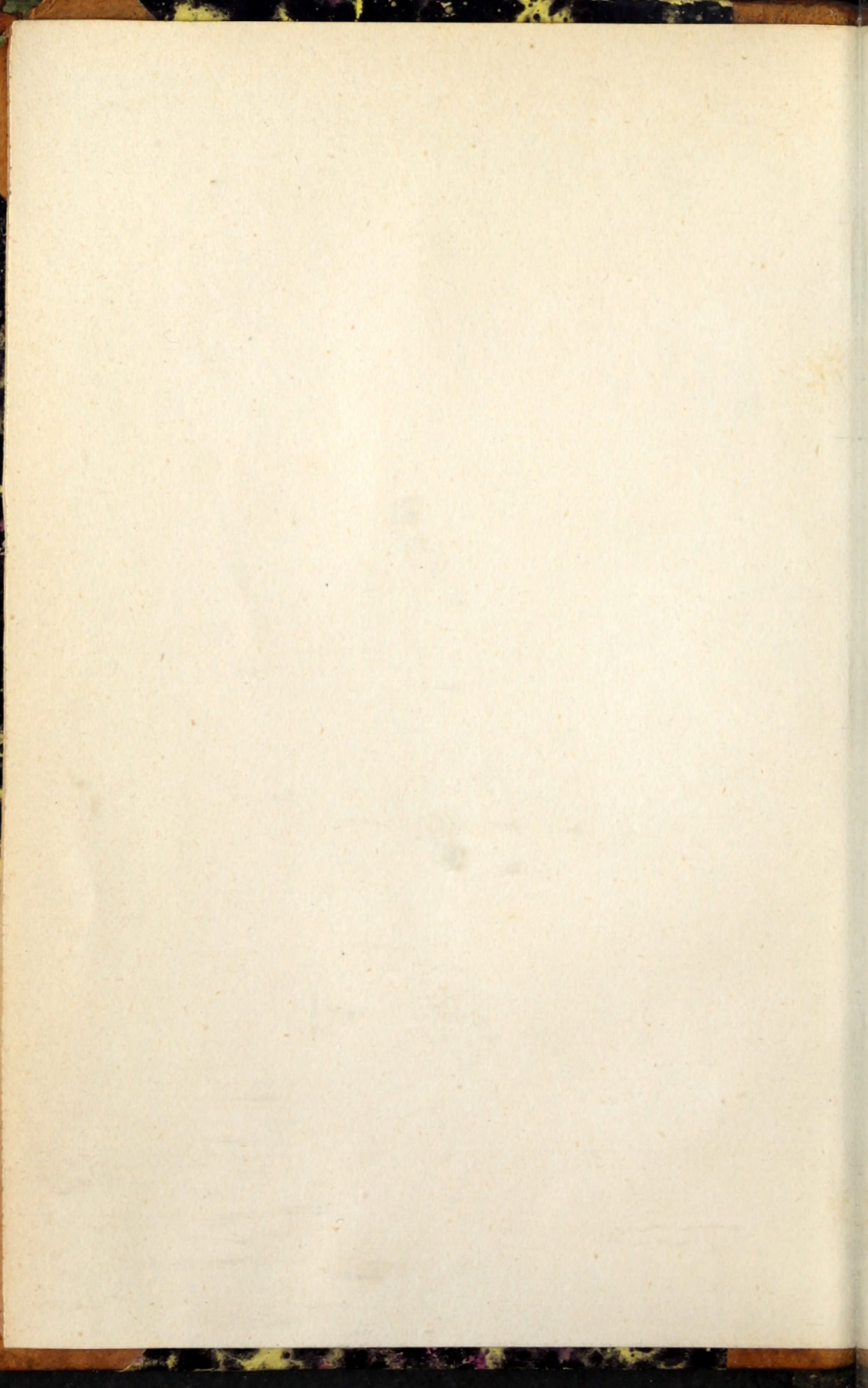

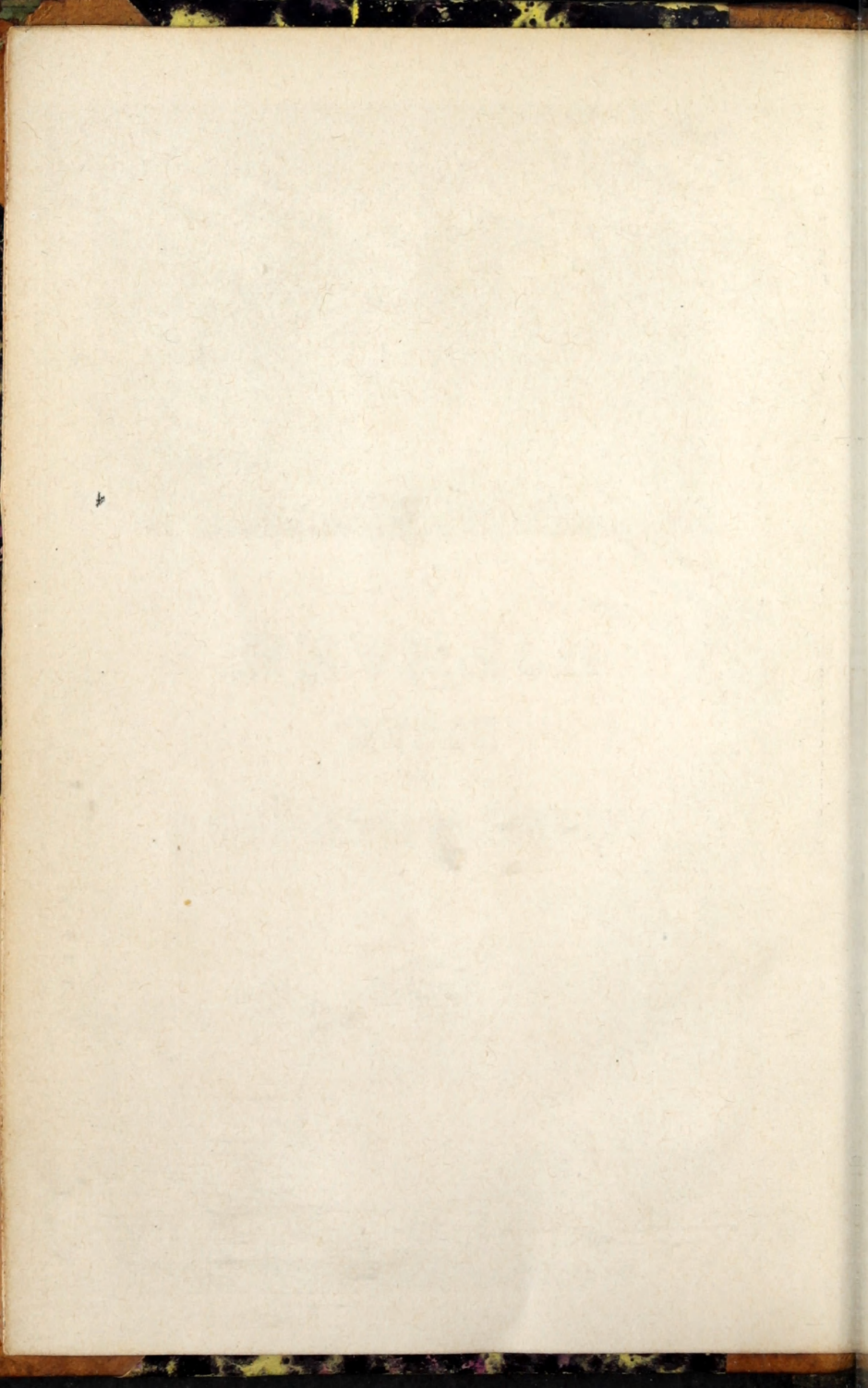
HJEMVEE.

DIGTE

AF

VILHELM BERGSOE.

H J E M V E E.

DIGTE OG SANGE

AF

VILHELM BERGSØE.

KJØBENHAVN.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Hegel).

Thieles Bogtrykkeri.

1872.

Tredie Tusinde.

Indhold.

I. Munkens Historie.

	Pag.
Indledning	3.
To Veninder	6.
Afsked	14
I Tvivl	20.
Et Træf	26.
Alrunen	33.
Raadstueballet	38.
I Cabinettet	42.
I Spillesalen	49.
Hjemkomsten	56.
Paa Heden	62.
Slutning	64.

II. Hybenkrandsen.

I Skoven	71.
Hos Baronen	79.

III. Blandede Digte.

Blomsterne	103.
Ischia	107.
Ved Albanersøen	110.
Ude	113.
Frederiksdal	115.
Ved Sundet	118.
I Baaden	120.

	Pag.
Kadetten	122.
Den Forladte	126.
Bølgen	128.
Den gamle Poët	130.
Dødsseileren	134.
Et Spørgsmaal	140.
Skysamlere	146.
Nonnen	150.
Sommerfuglen	152.
Før og nu	156.
Forspildt	159.
Lystigt Liv	160.
Forskjellig Opfattelse	162.
Soldatens Farvel	164.
Istedløven	166.
Corallerne	170.
Aakanderne	172.

Munkens Historie.

Junkens Historie

Indledning.

Nei, det er ikke Sydens Luft,
Der sig i Dag hen over Forum breder,
Og det er ei Orangens Duft,
Som med sit Vingeslag den trindtom spreder —
Det er en hed, en giftig Vind,
Født af Saharas solforbrændte Bølger,
Den bringer Livet til at slumre ind,
Den farver gusten Campagnuolens Kind,
Og i dens Aandedrag sig Febren dølger.

Det er Scirocco! Klædt i Sol og Støv
Sees Forum sittrende i Solskinsstrømme;
Forbrændt og falmet er Acaciens Løv,
Og Bøffen ligger dorsk og tygger Drøv,
Og til Campagnens Friskhed gaaer dens Drømme.

Did styrer ogsaa Hyrdens Tankegang;
Med Hatten skjuler han sin hede Pande,
Og nynner halvbevidst en halvglemmt Sang,
Der fører ham til Nemis Myrthehang
Og til Albanersøens friske Vande.

Men høiere mod Nord min Tanke gaaer.
Hvor Vesterhavet i sin Storhed skummer,
Mens Hjeilen klagende i Lyngen slaaer,
Og dulgt i Gyvelklynger Bien brummer,
Der ligger der en enlig Præstegaard,
Krumbøiet er dens Mønning, straatækt Taget —
Den sorte Stork paa Reden ensom staaer,
Og sort, i snehvidt Sand, staaer ensomt Vraget.

Men vil Du vide, hvorfor Tankens Lyn
I Hast slog ned bag Klittens hvide Banker,
Og hvi det klared op et Hjemlandssyn
Hos mig, som tabt i Roma-Syner vanker —
Da se mod Titusbuen hist, som staaer,
En Kjæmpe lig, fra Oldtids svundne Dage,
Seer Du den gamle Munk, der langsomt gaaer
Igennem den, og som nu stille staaer
Og skotter ængsteligt og dulgt tilbage?

Saa Du, han sendte os i Smug et Blik,
Som kunde han ei meer sin Længsel tvinge?
Saa vendte han sig hastigt om og gik
Mod Klostret op, hvis Klokker høilydt ringe.
Se! Nu han svinder i den klare Dag
Bag Klostermurens fængselsmørke Skygge —
En lysrød Skygge selv, et strøget Flag,
Der falmer over Livets Kamp og Lykke!

Nu tie Klokkerne i Klostrets Gaard —
De blege Brødre samle sig derinde,
Og, medens Hymnen dæmpet til os naaer,
Jeg maner frem hans svundne Liv og slaaer
Lysfunker ud af hvert et muldnet Minde.
Siig, vil Du høre? Saa vil jeg fortælle
I spredte Træk den gamle Munks Novelle.

To Veninder.

I Præstegaardens Have
Var der hyggeligt og net;
Hist nyslagne Plainer,
Her Blomster og Bosket.
Vinranken krøb i Bugter
Langs Straatagets Skjæg,
Og Svalerne kviddred
Fra den løvdækte Væg.

Ved Havestuens Døre
En Hægebirk stod
Med Grene, der naaede
Fra Toppen til dens Fod,
Og naar et enkelt Vindpust
Vei gjennem Haven fandt,
Da var det, som den hvisked
Om de Tider, som svandt.

Den stod saa taus, alvorlig
Og mørk som en Gran;
Thi den var Havens første
Og ældste Veteran.

Den havde seet tre Slægter,
Som steg i Graven ned —
Den kjendte lidt til Livet,
Til Død og Kjærlighed.

Nu saae den igjen
Et ungdommeligt Par;
Men det var ikke ganske,
Som ellers det var.
Det var to unge Piger
— Veninder fra Barn —
Den ene havde Guden
Alt fanget i sit Garn.

Paa Havestuens Trappe
Paa det nederste Trin,
Dér sidder Præstens Datter
Og sømmer et Lin.
Hun drømmer vist om Noget
Og henter tungt sit Veir,
Skjøndt Kinden har Rosens
Og Morgenrødens Skjær.

Ved hendes Side sidder
I en Lænestol strakt
Cousinen fra Byen,
I høist moderne Dragt.
De stivede Skjorter
Bruse op som en Flod
Og vise meer end Anklen
Af en silkeklædt Fod.

„Det er, som jeg har sagt Dig“
— Hun nu til Orde ta'er —
„Der er ei Spor af Lighed
Hos dette Vennepar.
Se, blot naar de hilse,
Da lige strax man seer,
At Thorvald er en Klods,
Og Charles Cavaleer.“

Den Lille hun skjælvde,
Saa Linet faldt ned,
Dog sagde hun slet Intet,
Og den Ældre blev ved:
„Og se saa disse Øine,
Saa mørke som en Grav,
Hvor Lidenskabens glimter
Som Lyn paa et Hav.

Vel veed jeg, at din Kjærest
 Som Kunstner har Rang;
 Men seer Du, det han mangler,
 Er egenligt Elan.
 Paa Ballet, hvor jeg saae ham
 Efter Aareløb igjen,
 Dér syntes jeg, han ligned
 En pyntet Malersvend.

For ellers er han limer
 Til Malerkutten graa.
 Gud veed, hvad til Hverdag
 Han gaaer og tænker paa?
 Iaftes ved Bordet
 Han sad, som han sov,
 Og hele Dagen driver han
 I Mark og i Skov.

Da sidstegang han reiste,
 Han aldrig til Dig skrev;
 Da var det altid Charles,
 Som sendte Dig Brev.
 Han skriver vist saa yndigt!
 Jeg havde Lyst engang —
 Her standsede hun pludseligt
 Og nynnede en Sang.

Der blev en lille Pause
— Hver tænkte jo paa Sit —
Da sagde den Yngre
Veemodigt og blidt:
„Naar Thorvald ikke skriver,
Da mindes han vist meer;
Gud veed, om Charles husker,
Naar ei han os seer?“

Cousinen sendte hurtigt
Et speidende Blik;
Den Lille vilde tale,
Men Stemmen slog Klik.
„Naa, bryd Dig ei om Dette“
— Faldt nu den Ældres Ord —
„Maaskee er Thorvald ikke
Saa kold, som jeg troer.

Men det er ellers løierligt —
Idag, da han skal bort,
Han lader Dig alene,
Skjøndt Tiden er kort.
I Aften Klokken Elleve
Jo Diligencen gaaer —
Naa, det er nu Noget,
Som Du vel forstaaer.

Men, ærligt talt, min Pige,
Jeg taalte det ei,
At han, skjøndt forlovet,
Dog gaaer sin egen Vei.
Hvad hjælper det, han maler
Og bli'er en Kunstner stor,
Naar aldrig han taler
Et levende Ord?

Desuden, disse Kunstnere
De har det nu saa sært —
Den Kunst, dem at behage,
Den er ei hurtigt lært.
De sætte Kunsten øverst,
Konen som Nummer To,
Og derfor er der sjeldent
Fred i et Kunstnerbo.

Desuden er de gnavne —
Snart vil det ikke gaae,
Snart mener de, at Verden
Dem ei kan forstaae.
Saa kommer der en Kritiker
Og river dem ned —
Du veed ei, hvor de Mennesker
Kan gjøre Fortred.

Nei, tænk Dig saa Charles!
Husarofficeer,
Dertil fra Hæl til Hoved
En fuldendt Cavaleer.
Og saa — ja, Du maa gjerne
Mod min Smag løbe Storm —
Men der er ogsaa Noget
I en kjøn Uniform.

Men jeg har glemt det Bedste,
Som ret er en Trøst,
Veed Du, at her han bliver
Til seent ud paa Høst?
Manøvren har man opsat,
Det læste jeg i Dag,
Saa reiser han ikke;
Det er en afgjort Sag“.

Den Yngre rask sig bøied
Ned mod et Rosenbed;
Om hendes Kinder alle
De lyse Lokker gled.
Mon det nu var tilfældigt,
Kom Rosen hun for nær?
Men hendes Kinder blussed
Med dobbelt Purpurskjær.

Hun tog en høirød Rose
Og stak den i sit Bryst;
Men Blomsten hørte Sukket —
Det klang: „Til seent i Høst!“
To glimrende Perler
Paa Rosenbladet laa;
Cousinen sagde roligt:
„Det dugger — lad os gaae!“

Afsked.

Han vandred over Heden
I Aftenens Stund,
Bag efter ham der fulgte
En plettet Høsehund;
Den gik mod Vane sindigt
Med langsomme Fjed —
Det var, som om den vidste,
Nu skulde han afsted.

Han havde vandret vide
Fra Gry og til Kvæld;
Hvert Minde, saa ham tyktes,
Burde siges Farvel:
Den brune, jyske Hede,
Det purrede Gyvelkrat,
Den mørke Granplantage —
Alt sagde han Godnat.

Nu gik han langs Aaen,
Som sleb sit krumme Sværd
Mod de lyngklædte Brinkers
Lagdeelte Kiselskjær.
Da Bakkerne sig aabned,
Hvor Møllebækken sprang,
Her standsede han pludseligt
Sin langsomme Gang.

Han tog saa dybt sin Aande
Og saae sig rigtigt om.
Derinde fra Møllen
Den friske Meelduft kom;
Vandstraalen over Hjulet
Sig ilende skjød,
Og danned Regnbuefarver
I Aftensolens Glød.

Det stønned og det brummed
Fra Kværnenes Krands,
Som gik deres vanlige
Dagligdagsdands.
Nu faldt det tunge Stigbord
Med Larm og Bulder i,
Da standsede Larmen,
Og Alting var forbi.

Men i den dybe Stilhed,
Som fulgte ovenpaa,
Han hørte Aftenklokkerne
Saa sagteligt gaae.
Han saae endnu mod Møllen,
Men kun et Øieblik,
Saa vendte han sig rask
Imod Broen og gik.

Han fulgte atter Aaen,
Der ind i Krattet krøb,
Hvor sagte mellem Elle
Og Birke den løb.
De bøiede sig hældende
Fast lige til dens Rand,
Og gule Nuphar lyste
Fra det perlegraa Vand.

Langt ude laae Bakkerne
Med Solkroner paa,
Saa fulgte Hedebladen,
Snart violet, snart graa,
Saa kom de blanke Søer
Med Aftentaagens Dis —
Han følte, at han skulde
Bort fra et Paradis.

Han skifted Foden langsomt;
Der var en sælsom Magt
I disse kjendte Syner,
Som nu til Liv blev vakt.
„Hvad faaer jeg vel i Syden?“
— Han tænkte, mens han gik —
Da hørte han en Stemme
Og mødte hendes Blik.

Han ilede fremad,
Ved en Skillevei hun stod,
Forgrædt var hendes Øie
Og træt hendes Fod.
„Min Gud, hvor jeg har søgt Dig!“
— Hun sagde lidt mut —
„Kom hjem! Du maa ei spille
Et eneste Minut.“

Der laae i disse tvende,
De simple Ord „Du maa“
En underlig Betoning,
Som fik ham til at staae.
Han havde aldrig hørt dem
Med denne skarpe Klang;
De isnede hans Velkomst
Og sagtnede hans Gang.

„Hvor har Du været henne?“

— Begyndte hun igjen —

„Jeg har alt længe søgt Dig
I Aften, min Ven!“

Han sagde: „Der var Meget,
Hvormed jeg Afsked tog“ —
Men over hendes Kinder
En Purpuriling drog.

Hun tænkte: „Han ta'er Afsked
Med Alt, kun ei med Dig.

Hvem elsker han saa høiest,
Det Andet eller mig?

Hans Hund har kunnet følge ham,
Den er ham til Behag;
Men jeg har siddet ene
Den hele, lange Dag.“

De vandred hen ad Stien,
Hver med sin Dissonans;

Men Aftensvalen løste
Hverken hendes ellers hans.

Det var, som om den trivedes
Ved Taushed og blev stor —
Da hørte de fra Haven
Et muntert Latterchor.

„Min Gud, der er vist Fremmede!“

— Hun udbrød i Hast —

Og sendte ham et hurtigt,

Men bønligt Øiekast.

Han saa ei hendes Smerte,

Han troede, hun blev glad,

Og sagde: „Ja, saa maa vi

En Stund vel skilles ad.

Jeg skal min Kuffert pakke,

Og Du skal klædes paa,

Saa maa vi vel i Aften

Ad Landeveien gaac.

Den er til Byen kortest —“

Hun afbrød: „Som Du vil!“

Men da han gik, hun dækked

Med Haanden Øiet til.

I Tvivl.

Gjæsterne inde fra Byen
Var alt dragne afsted;
Over den gamle Præstegaard
Hviled den dybeste Fred.

Søvnen paa bløde Vinger
Hen over Landet drog;
Men i Præstegaarden var En,
Som den i Favn ei tog.

Ude i Havens Gange
Vandrer hun op og ned;
Hvor hun vandrer, og hvor hun gaaer,
Følge Tankerne med.

„Elsker han mig eller ikke?“
Det var det mørke Punkt,
Hvorom de matte Tankers Kreds
Dreied sig træt og tungt.

„Sikkert vil han mig glemme
Nu, han drager mod Syd!“ —
Angst hun skjælved; thi Tanken tog
Mod hendes Villie Lyd.

„Sætter han virkeligt Kunsten
Med dens Hæder og Glands
Over en Kvindes Kjærlighed,
Bliver jeg aldrig hans?“

Pludseligt foer hun sammen.
Midt i den Nøddehæks gang
„Elsker Du ham eller ikke?“
Lød det med sagte Klang.

Sky hun skotted til Siden;
Hvorfra kom mon de Ord?
Det var en Angst, som hundredefold
Dybt gennem Sjælen foer.

„Elsker Du ham eller ikke?“
Hvorfra mon Tvivlen kom?
Ak, det havde hun aldrig før
Tænkt paa at spørge om.

Yderst i Havens Hjørne
Lysthuset løvdækt stod;
Der hun vilde for Tankens Flugt
Gjøre oprigtig Bod.

Der hun vilde sig fjæle,
Der hun vidste var Ro.
Sagte hun aabnede Døren til
Mindernes hellige Bo.

Maanestriben paa Bordet
Faldt med en dæmpet Glands,
Og i Bordpladen ridsed stod
Noget — Skriften var hans.

„Søg paa dit yndige Kammer!
Der vil Du finde igjen
Ham, som ogsaa i Sydens Egn
Bliver meer end din Ven.“

Rask hun fløi gjennem Haven
— Fugl ei flyver saa let —
Over det Rosentræes Skrivebord
Straalede hans Portræt.

Ned hun tog det fra Væggen
Med en urolig Iil;
Øiet fæsted sig atter paa
Denne kjække Profil.

Længe hun taus betragted
Hver en Linie, hvert Træk;
Endelig med et smerteligt Suk
Lagde hun Billedet væk.

Thi det gav ei Forløsning.
Tvivlens nagende Røst
Steg i den stille Sommernat,
Fyldte paa Ny hendes Bryst.

Der var et Pres i Luften,
Vindvet hun aabned paa Klem,
Over den mørke Granelund
Tittede Maanen frem.

Fra Caprifoliernes Klynger
Steg en berusende Duft;
Aftenbakkernes lette Sving
Saaes mod den lyse Luft.

Ude fra Markerne dirred
Græshoppens evige Sang;
Mørk, med et enkelt Stjernepunkt,
Laa den Nøddehæks gang.

Alt var ganske som dengang,
Og nu kaldte hun frem
Hvert et Minde fra først han kom
Vandrende til hendes Hjem.

Havestuen var oplyst,
Natten var mild og varm;
Ude i Havens skjærmende Ly
Bød han hende sin Arm.

Medens Tonerne jubled,
Medens Strengene klang,
Havde de vandret op og ned
Her i den gamle Gang.

Lysthusets løvklædte Vægge
Tog dem tilsidst i Favn;
Der han havde i Mørkets Skjul
Hvisket ømt hendes Navn. —

Alt var ganske som dengang;
Siig, hvad fattedes da?
Hvor var Angsten og Tviylen
Egenligt kommen fra?

Træt af Tankernes Sværmen
Gik hun tilsidst til Ro;
Men i Drømme syntes hun, at
Han var bleven til to.

En fra de gamle Dage,
Men som forlængst var død,
Og saa en anden, som angerfuld
Tanken til Side skjød.

Men det var, som den sidste
Voxed og holdt hende fast,
Til i et svælgende Afgrundsdyb
Tanken og Hjertet brast.

Men blandt de skumle Syner
Klang med Cousinens Røst:
„Gud, han skriver vist nydeligt?
Tænk, han bliver til Høst!“

Et Træf.

September var kommen
Med sin bjergfriske Luft,
Med Asters, Georginer,
Og Resedaens Duft,
Med stubbede Marker
Og Bygelhornets Klang,
Med Meisens og Musvittens
Fintkviddrende Sang.

Mod Syd de lette Svaler
Var dragne, som han —
De Fugle har dog mere
End Menneske-Forstand.
Hver Vinter Pyramiden
Af dem en Lovsang faaer,
Om Sommeren Kjæmpehøien,
Hvor Stendyssen staaer.

Nu Rederne hang tomme
Bag Straatgets Skjæg,
Og Vinranken rødmed
Langs Præstegaardens Væg.
I Lunden Vinden sukked
For hvert et Blad, som faldt;
Man mærked Efterhøsten
Sig nærmede alt.

I Præstegaardens Stue
Var Tæpperne lagt paa,
Og Vintergardiner
For Ruderne man saae,
Dog stod et Vindue aabent
Nær Vinrankens Net;
Den Lille stod ved Karmen
Og ordned' en Buket.

„Min Gud, hvor var den yndig
Den sidste Nøddetour!
Skjøndt Charles rigt'nok gjorde
Uitilladelig Cour“ —
Saa lød Cousinens Stemme,
Mens hen i en Krog
Hun kasted halvtopskjaaren
En gjennebladet Bog.

„Idag er vi alene!
— Onkel er jo paa Jagt —
Imorges blev jeg færdig
Med min lyseblaa Dragt.
Jeg kjeder mig saa grueligt!
— Hvor Heiberg dog ta'er a' —
Gud veed, hvor han tager
De dumme Tanker fra?

Jeg prøved just at læse
Hans nyeste Skrift;
Men byde noget Saadant
Er i Grunden dog stivt.
Det hedder „Nøddeknækkerne“,
Vil Du tænke Dig blot!
Og der er Meget i det,
Som, mildest talt, er raat.

Og saa er den for Handling
Aldeles blot og bar.
Det er om en Familie,
Som ingen Tænder har.
Det er vist Persifflage,
Et onskabsfuldt Spil!
Gud veed, hvem nu Forfatteren
I Grunden sigter til?

Dog mens jeg sad og læste
Om Nøddetouren dér —
Hvad mener Du, det er dog
Et guddommeligt Veir.
Der kommer Charles ude
— Naa vær nu ingen Nar! —
Det er dog altid yndigt,
Naar en Herre man har.

Han bære kan Kartofflerne,
Saa sørger jeg for Smør;
Naar vi har plukket Nødder,
Han Ild i Skoven gjør.
I Møllen kan vi hente
Baade Theetøi og Vand —
Hvad mener Du, er Planen
Ei lagt med Forstand?“

Den Lille skotted hemmeligt
Til Vinduets Glar;
Det var, som tvende Stemmer
Gav et forskjelligt Svar.
Den ene raabte: „Skynd Dig!“
Den anden hviskede: „Nei!“
Selv svarede hun vaklende:
„Det passer sig ei!“

„Den sidste Gang var Tante
Paa Nøddetouren med.

Nu veed Du, hun er tagen
Til Byen afsted.“

„Aa, Tante!“ lo Cousinen,

„Du er en lille Gaas.

Tro mig, foruden Tanter

Der Meget kan naaes!

Ja, hvis vi var i Byen,

Det var en anden Sag;

Dér ere vi jo Slaver

Hver evige Dag.

Paa Landet er man heldigviis

Lidt mere ligefrem —

Og vi kan naae tilbage,

Før Onkel vender hjem.“

Den Lille vilde svare,

Da hørtes der Fjed,

Og Charles mørke Skikkelse

Til Vinduet skred.

En Kurv med sorte Brombær

Han strøg af sin Arm,

Og satte med en Hilsen

Den i Vinduets Karm.

„Veed De, hvor jeg har været?

Ja, jeg stod op ved Gry.

Jeg kommer fra Skovene

Langtovre ved Rye.

En Kurv jeg dér har plukket

Af Brombær sorteblaae.

Jeg haaber, at ei Damerne

Min Kurv vil forsmaae.

Hvor der var smukt i Skoven,

Det kan De aldrig troe!

Den laa i en forklaret,

Forventningsfuld Ro.

Den var mig som en Døende,

Der veed, at Alt er endt;

Men netop lyser klarest

I Forløsningens Moment.

De jydske Skove ligne

Ei dem ved Kjøbenhavn;

Dér tykkes de mig ofte

Som Ris ved Fastelavn.

Dér kjender man slet ikke

Skov-Ensomhedens Magt,

Fra den Tid Pan og Nymfe

Trak i Pariserdragt.

Men før den mørke Vinter
I Sneepels skrider frem,
Vi burde tage Afsked
Med Skovens muntre Hjem,
Med Dalen og med Møllen,
Med Brinken høi og brat,
Men meest dog med det fristende
Løvbrune Nøddekrat.

Jeg lytted dér i Middags
Til Skovskadens Røst;
Endnu af Nødder er der
En prægtig Efterhøst.
De sidde ganske løse,
Man kan dem ryste ned —“
„Nei hør!“ — Cousinen raabte —
„Vi maa, ved Gud, afsted!“

Det Træf er for mærkværdigt! —
Tænk, lige før De kom,
Saa læste jeg hos Heiberg
Saa Meget derom.
Hvor han dog er guddommelig!
Charlotte, ikke sandt?“
„Deri vist ei De feiler“,
Svared Charles galant.

Alrunen.

„Nu frem til Høire!“ — „Charlotte, nei,
 De vandrer Dem selv til Døde!“ —
 „Men mørk og skummel er denne Vei,
 Her er saa forunderligt øde.

De hvide Birke som Gjenfærd staae
 Med lange, hængende Grene.
 Nei, Charles, De maa ei videre gaae!
 Jeg tør ei blive her ene.

Jeg døer af Skræk, hvis jeg bliver her!
 Alt tættere Mørket falder.
 Hør! Hørte De? — Bag de dunkle Træer
 Synes jeg, Nogen os kalder!“

„Charlotte! Det er kun en glammende Hund,
 Og Uglen i Granernes Toppe.
 Vi blive her, om en føie Stund
 Tænker jeg Maanen er oppe.“

„Vi blive? Nei, det er umuligt!“ — „Jo,
 De maa Dem i Skjæbnen finde.
 De trænger til Hvile, trænger til Ro,
 Før atter De hjem kan vinde.

Charlotte, hvil Deres spæde Fod —
 Her breder Mosset sit Tæppe.
 Vent lidt, fra Birkens knudrede Rod
 Jeg gjenner den grønne Skræppe.

Se saa! Nu Pladsen er ryddet og tom;
 Vil De Dem mod Birken hælde,
 Saa vil jeg, hvis De synes derom,
 Et Eventyr Dem fortælle.

— Langt ude paa Heden en Blomst der
 staaer

— Den voxer altid alene —
 Dens Blade ligner et søgrønt Haar,
 Og bløde Fingre dens Grene.

Saa lønlige Skrifttegn bære dens Rod.
 Ei Mange de Runer raade;
 Men Blomstersaften er rød som Blod
 Og løser hver hemmelig Gaade.

Den blomstrer kun eengang. — I Mid-
nattens Stund,
Naar Fuldmaanen netop er fremme;
Men naar den aabner sin Krones Grund,
Da klinger en klagende Stemme.

Det klinger som Suk; det lyder som Graad,
Af Smerterne gjennemisnet —
Den næste Morgen hver Green er vaad,
Og Blomsten hænger som visnet.

Man siger, at paa Alskabningens Dag
Da laa den ved Kvindens Hjerte;
Thi kjender den Hjertets lønlige Sag
Og hver en kvindelig Smerte.

Forleden, da Solen just gik til Ro,
Jeg vandred paa Heden alene,
Da saae jeg i Kløftens mørkeste Bo
Et Blink af dens viftende Grene.

Jeg klattrede ned ad Skrænten brat
— Ja, kald mig kun for en Taabe —
Da Maanen lyste ved Midienat,
Tog jeg af Blodet en Draabe.

En Rose bar jeg gjemt paa mit Bryst,
I den lod jeg Draaben trille.
Blodperlen suged den ret med Lyst,
Som vilde den Intet spille.

Jeg gjemte Rosen — den holdt sig rød,
Skjøndt ottende Dag var gangen;
Igaar den trilled i hendes Skjød,
Som holder min Tanke fangen.

I Nat, just lige i Midnattens Stund,
Det sukkede ved mit Kammer,
Og op mig jog af mit lette Blund
En sagte, klynkende Jammer.

Sig Døren aabnede. Ind hun treen —
Men Øiet i Søvn var lukket.
I Haanden holdt hun en Rosengreen,
Den samme, jeg selv havde plukket.

Hun standsede, som om Natlampens Skjær
Var Sol for de slørede Blikke,
Saa sukked hun dybt og traadte mig nær
Og stønned: „Jeg elsker ham ikke!“

Det klang fortvivlet, fast som et Skrig —
Men siig mig, hvad er det Charlotte?
De ryster! — De bliver saa bleg som et Lig!
O, græd ei! — Jeg vidste, De maatte — —“

— „Jeg maatte?“ — „Ja, lyde Alrunens Magt,
Ei den, derude fra Heden;
Men den, som dybt i Hjertet blev lagt
Og kaldes for Kjærligheden.

Man siger, at Gud paa Skabningens Dag
Den planted i Kvindens Hjerte;
Thi røber den Hjertets lønligste Sag,
Men dulmer dets dybeste Smerte.

For os skal den blomstre i Nattens Skjød
Og blusse, naar Maanen er fremme;
Og Duften, berusende, elskovssød,
Vil døve hver angrende Stemme.

Frygt ikke, Charlotte! O, kom herhen!
Her lurar ei speidende Blikke.
Og synk som en Blomst i min Favn igjen;
Du kan det: „Du elsker ham ikke!“

Raadstueballet.

Vinteren var kommen
I sneepuddret Dragt,
Islænker havde den
Paa Mølledammen lagt.
Skoven stod og drømte,
Haren krøb i Skjul,
Istapper glimred
Fra Møllerens Hjul.

Præstegaarden laa i
Den dybeste Fred;
Maanens klare Straaler
Langs Mønningen gled.
Ingen venlig Hilsen
De fik eller gav —
Præstegaarden ligned
En rimfrossen Grav.

Ude i Gaarden
Paa den sneedækte Jord
Seer man af Kaner
Et tydeligt Spor.
Sporet gaaer til Byen
I den blinkende Snee,
Lad os følge efter,
Der er Noget at see!

Inde paa Torvet
I den natstille By
Staaer det gamle Raadhus
Som Sol bag en Sky.
Skyen, det er Murene
De tunge, de graae;
Solen Lampetterne
Med Glasprismer paa.

Byens vise Fædre
Al Visdom har glemt;
Stadsmusikanterne
De bedste Strenges stemt.
Hør, hvor det lyder,
Det klingende Spil!
Ak, hvor er det lifligt
At lytte dertil.

Siig mig, lette Toner,
Som flagre ud og ind,
Hvor fik I Magten
Over Menneskets Sind,
Kraften til at trylle,
Evnen til at naae
Som en Jakobsstige
Til Himmelhvalvets Blaa?

Siig mig, Du glade,
Forføreriske Dands,
Med de friske Roser
I Lokkernes Krands,
Hvor har Du taget
Den Herskerstav, hvis Sving
Slutter selv de Gamle
I din magiske Ring?

Siig mig, I klare,
I tindrende Blik,
Aner I ogsaa
Den Tryllemagt I fik?
Veed I, at forbundne
Med de øvrige To,
Kan I røve Hjertet
Dets dybeste Ro?

Ørkesløse Spørgsmaal,
Som ei behøve Svar!
Guden svæver over
De Dandsendes Par.
Dandsen er hans Vinger,
Tonerne hans Stav,
Blikket, det er Pilen,
Ham Moderen gav.

Dog igjen tilbage
Til Raadstuens Hal —
Vi vil see lidt nærmere
Det straalende Bal.
Tvende Vindver lyse
Med halvt dæmpet Skjær,
Dem tør vel i Mørket
Man vove sig nær.

Digteren med Aander
Staaer lønligt i Pagt;
Asmodæus laaner
Ham ofte sin Magt.
Tidt et Drama bliver,
Paa Scenen forstilt,
Først i rette Alvor
Bag Coulisserne spilt.

I Cabinettet.

Fjernet fra den lyse Balsal,
Fra Musikens Larm og Bulder,
Skjærmet mod hvert Speiderøie
Ved de tætte Silkeforhæng,
Ligger, som en Tempelcelle
I sin Stilhed, Cabinettet.

Træd blot ind! Her er jo Ingen.
Alt er tyst — kun Springvandsstraalen
Falder med en sagte Pladsken
Ned i Marmorkummens Hulhed,
Og i Nichen, smykt med Vedbend,
Straaler, lænet til sin Bue,
Seiersglad og seiersrolig,
Med et Smil Amor triumphans.

Han har seiret over Vintren!
Blot et Vink, og Hyacinther,
Crocus og den bly Narcissus
Fletted sig imellem Myrthens
Mørke Blad og Vedbendrankens
Lyse Løv, som Hjerter formet.
Blot et Aandedrag, og Luften
Fik en Vellugt som af Roser,
Og henunder Loftet flagred
Om den lyserøde Lampe
Længsler, Suk og lette Drømme,
Som ved Vaartid Sommerfugle.

Saadan har han bygt sit Tempel.
Venter nu han paa sit Offer?
Thi et Offer maa der bringes
For den Fryd, han Natten skjænkte.

Ja, han venter! Træd tilbage,
Thi de lyse Silkeforhæng
Aabnes halvt, og let hun træder
Ilsomt ind i Tempelhallen.
Det er hende, Præstens Datter,
Nu — o Christendom, hvor er Du? —
Amors viede Præstinde!

Blændet fast ved Overgangen
Fra det stærke Lys til Lampens
Matte, rosenrøde Dæmring
Staaer et Øieblik hun stille,
Som endnu hun sig betænkte.
Kinden blusser, Barmen bølger,
Og i Blikket er der noget
Tindrende, som Stjerneglimtet
I den mørke Nat derude.

Amor smiler. Men hun aner
Knap engang, at Guden er der,
Saa fordybet er nu Tanken
I det Budskab, som skal komme.
End engang hun ængstligt stirrer
Rundt omkring. Nei, der er Ingen —
Ingen, uden hun og Guden,
Og Dæmonerne i Luften.

Ned hun synker for hans Billed,
Og fra Barmens hvide Bølger
Hæver hun det rosenrøde,
Fintbeskrevne Elskovsbudskab,
Som en Dykker listigt henter
Fra det dybe Hav Korallen.

Guden ryster sine Vinger!
Men hun seer det ei; thi henstrakt
Paa den bløde Fløielsdivan
Læser hun, med Haanden støttet
Til den lille Kløft i Hagen,
Disse nye Elskovsruner:

„Det hjælper ei, at Du viger
Fra mig med ilende Fjed!
Det hjælper ei, at Du sniger
Dig lønligt i Haven ned!

Thi jeg har plantet en Drue
— Den voxer frodig og vild —
Saalidt Du dens Glød kan kue,
Som Olien den blussende Ild.

Og jeg har med høiere Magter
Sluttet en sælsom Pagt.
Det hjælper ei, Du foragter
Min Elskovs seirende Magt.

Naar Solen synker, den blanke,
Bag Havets Flade blaa,
Da kommer min lønligste Tanke
Og banker saa sagte paa.

Men op maa Du lukke for Tanken,
Og Tanken har mig ved Haand,
Da maa Du Dig bøie som Ranken,
Du smægtende Lilievaand.

Da dysse vi Dig i Slummer
Med Maanskin og Nattergalsang,
Og Alt, hvad Elskoven rummer,
Det rummer vor Tankes Gang.

Da hjælper det ei, at Du bæver
— Vildt Sandserne bryde i Brand —
Af Flammer baaren, Du svæver
Til Elskovsdrømmenes Land.

Dér tabe vi os i dunkle
Skove med sælsomme Træer;
Foroven Stjernerne funkle
Saa fjernt og dog saa nær.

Forneden de blye Anemoner
Lyse med Øine blaae,
Og Nattergalsangen toner,
Imedens vi langsomt gaae.

Og alt, som vi vandrør alene,
Forvildes vi meer og meer;
Bag Skovens skjærmende Grene
Øines der Ingen fleer.

Kun os og Nattergaltener,
Fuldmaanen paa Himlens Blaa,
Og Skovens dæmrende Kroner,
Hvor stille Luftninger gaae.

Al Elskovs bævende Smerte
Bryder da frem med Magt,
Og tæt til dit bankende Hjerte
Føler Du mit er lagt.

Da hæver Amor sin Bue,
Da hører Du Koggerets Klang;
Det glimter i Maanens Lue
Til Pilenes hvislende Sang.

Men galder saa Morgenens Hane
Til Kirkeklokkernes Slag,
Paa Ryg af den sneehvide Svane
Flyer Amor den gryende Dag.

I Luften svinger sig Guden,
Let, som en svævende Sky,
Og hvisker til Dig paa Pudens:
„I Aften sees vi paa Ny!“

„Ja, i Aften!“ ømt hun hvisker,
Reiser sig — og farer sammen;
Thi det var, som Marmorstøtten
Rørte sig, og som i Luften
Koggret klang og Pilen suste.

Hvem var det, som stod i Døren,
Mørk og bleg, og med det sære
Overlegne Træk om Munden?
Hvis var disse sorte Øine
Med den underlige Lysning
Som af Lynglimt over Havet?

„Charles!“ hvisked hun. „O, Charles!
Hvor Du gjorde mig forskrækket!“

Men han bøied sig og lukked
Med et Kys de varme Læber,
Som fik aandet i hans Øre:
„Charles, Charles, denne Lykke
Troer jeg vil tilsidst os dræbe!“

I Spillesalen.

Dette Værelse fik ingen
 Sands for ømme Hyrdescener —
 Et Fortuna-Tempel er det,
 Som de Gamle kjønt forener.

Gydske Præster og Adjunkter,
 Kammerraader og Forvaltre
 Offre her i hellig Taushed
 Hver sin Skjærv paa hendes Altre.

Alterrøgen — fin Kanaster —
 Bølger frem af Meerskumspiber,
 Og Gudinden bliver anraabt
 Et Sprog, som Faa begriber.

„Spurgt til Nolo?“ — „Fy for Pokker!
 Han krøb under med Manille;
 Men, pas paa, den holder ikke —
 Se, dér faldt han paa Spadille!“

„Bête til Loftet!“ — „Hvad behager?“
„Grande Tournée!“ — „Lad see, De vipper
Op i Pique! — Nei, det blev Caro!
Av, saa troer jeg, Provsten slipper.“

Medens her man ivrigt følger
Med Bataillen, man leverer,
Sidde hist i Sofahjørnet
Tvende ældre Officerer.

En veemodig Sjæleadel
Klart den Førstes Ansigt tegner;
I den Andens sees fornemligt
Kun et Skjæg og Sommerfregner.

Melankolsk den Første stirrer
Op i Loftet, mens den Anden
Ivrigt hvisker: „Det var Pokkers!
Saa De kjender altsaa Manden?

Ja, det ligner Lieutenant Charles!
Se ham blandt de unge Piger —
Der er Noget, som erindrer
Om en løsladt Kongetiger.

Om en Tiger eller ogsaa
Om en Falk imellem Duer —
„Som De vil! For mig han ligner
Meest en Edderkop blandt Fluere.“
„Hvad? En Edderkop!“ — „Ja, sikkert!
Jeg Beviset strax skal føre;
Om den unge Hr. von Charles
Skal De saa min Mening høre.
Seer De, som hint Dyr, der skaber
Af sit eget Jeg sin Bygning,
Hvor den hænger taus og stille
Midt i Skovens tætte Tykning,
Som en Edderkop, der spinder
Jægergarn bag Busk og Stammer,
Til en enlig, stakkels Fange
Føler Undergangens Jammer,
Saadan spinder han Intriguens
Fine Net af falske Traade —
Selv forstaaer han dem, men hende,
Byttet, blive de en Gaade.

Saadan lurder han i Mørket
Bag det Fangegarn, han spinder,
Indtil midt i Labyrinthen
Sommerfuglen sig befinder.

Naar den da, i Farver hyllet,
Klædt i Silkeflor og Gaze,
Spræller ynkeligt i Nettet
Uden Anstand, uden Grace,

Naar den hildet er i stærke
Lidenskabers seige Traade,
Nærmer han sig taus, forsigtig,
Med et Smil — men uden Naade.

Og han lægger til den skønne
Fanges Mund de smalle Læber,
Og han aander Gift i Hjertet,
Gift, som døver, Gift, som dræber.

Vel at mærke ikke hende
— Dertil er han for aimabel —
Nei, den dræber Kydskhedstanken,
Der for ham er impassabel.

Af Sofismer og af Rænker,
Øiekast og Kys og Taarer
Spinder han de fine Lænker,
Hvormed Byttet han bedaarer.

Naar det da er bundet, bastet,
Og af Smigergiften lammet,
Naar det Alting bort har kastet,
Vildt af Sandsers Ild opflammet,

Naar det gisper i den sidste
Svage Skjælvens søde Smerte —
Da han jubler, da han seirer,
Da sig løfter stolt hans Hjerte.

Og han føler sig som Hellas'
Gamle Gud blandt Nymfers Vrimmel,
Eller snarere som Satan,
Da han stormed Herrens Himmel.

Og end stærkere han knuger
Sig omkring sit fine Bytte,
Og som Edderkoppen langsomt
Draabe han for Draabe suger.

Ja, han suger ganske sagte
Blodets Strøm fra Kind og Læber,
Føler vellystgrum den sidste
Sittren, før han helt det dræber.

Seer det taareblændte Øies
Sidste Blik mod Himlen vendes,
Lytter til det sidste Suk, som
Klinger førend Kampen endes.

Men naar Nattens tunge Taager
Sig for Morgnens Sol har lettet,
Hænger hendes Angers Taarer
Som en Dugkrands trindt i Nettet.

Hendes Blik i Rædsel stirrer,
Og hun sukker: „Din er Brøden!
Ak, jeg kunde jo ei Andet;
Thi jeg elsker Dig til Døden!“

Men han reiser sig, og Nettet
Tryllevæv med Et han bryder;
Om hans smalle Læber kruser
Sig et Smil, som hun kun tyder.

Og han svarer: „Svøb Dem, Frøken,
Varligt ind i Deres Kaabe!
Kold er Morgenens og Jorden
Fugtig end af Duggens Draabe.

Se, jeg troer endnu den hænger
Her i Spindelvævets Traade;
Trød i Græsset ei, min Frøken,
Deres Fødder blive vaade.“

Let han bukker — og han lukker
Havelaagen op for hende.
Bort hun iler; men han smiler:
„Svaghed! O, Dit Navn er Kvinde!“

Jo, jeg kjender ham; thi nøie
Har jeg længe ham studeret,
Og i Aften har jeg Meget,
Saare Meget observeret.

Se, nu dandser han derinde!
Hør, Captain, var det nu syndigt,
Hvis man skjød et saadant Afskud,
Som Alverden finder yndigt?“

Hjemkomsten.

Han kom fra de fremmede Lande,
Dér havde han føitet om;
Seet Rhinens Bølger og Alpens Glød
Og Peterskuplen i Rom.

Han kom fra Italiens Strande,
Fra det dunkelblaae Middelhav,
Fra Colosseets sjunkne Mur
Og fra skjøn Giulias Grav.

Han kom fra de blaanende Bjerger
Med Kroner af evig Snee;
Dér havde han boet, nu længtes
Han efter sit Hjem at see.

Dér havde han tumlet sig under
Kastanjers og Pinjers Hang,
Nu længtes han efter sin flade Kyst
Og Vesterhavsbølgernes Sang.

IDér havde han lært at elske,
 IHvad her han gjerne forlod —
 IEn dæmrende Maidagsaften
 IHan atter i Danmark stod.

IJa, det var en Maidagsaften —
 IHans Tanke blev blød og veg,
 IDa gjennem den kjendte Præstegaard
 IHan ind sig i Haven sneg.

IDér laa den endnu den gamle,
 IDen aldrig forglemte Plet,
 IHans Elskovs Paradishave
 IMed Blomster og med Bosket.

IDér blomstred endnu Syringen,
 II fulde Klynger de hang;
 IDér løvedes endnu den gamle,
 IHalvdunkle Nøddehæks gang.

IDér summed om Ribsens Klaser
 IDe travle Bier som før;
 IDér snoede Caprifoliens Blad
 ISig atter om Lysthusets Dør.

Det Lysthus — en Sommeraften
Og Caprifoliens Duft,
Mens Maanen hang som en gylden Baad
Høit i den mørkeblaa Luft.

Den Aften glemte han aldrig,
Blev han saa tusind Aar;
Det greb ham med Et saa mægtigt
Som var det først skeet igaar.

Han knælede ned og kyssed
Laagen ringe og lav;
Saa brød han en Blomst og hvisket et Navn,
Han bærer paa til sin Grav.

Saa reiste han sig og aabned
Hin Dør til sin Helligdom —
Det var som de gamle Minder
Ham alle i Møde kom.

Dér stod det endnu det gamle,
Det tavlede Marmorbord,
Og end stod i Stenen ristet
De magiske Trolddomsord.

Det gamle Rococo-Schachspil
Laa hen over Felterne spredt,
De damask-blommede Hynder
Var end over Bænkene bredt.

Og midt paa Bordpladen pranged,
Ordnet yndigt og let,
Af Vaarens nyfødte Blomsterbørn
En duftende, frisk Bouket.

I Midten en halvknoppet Rose
Imellem Aurikler sprang ud;
Et Billed paa hende, han elskede høist,
Hans unge, hans yndige Brud.

Han greb den — da faldt dens Blade,
De splittedes alle ad;
Men nede ved Stilkens sidste Torn
Hang der endnu et Blad.

Det eiede Rosens Farve,
Det sidste, sælsomme Blad;
Det eiede ogsaa Rosens Duft,
Men splittedes ikke ad.

Thi spredte han Bladets Folder
Og bredte det langsomt ud.
Da kjendte han Haanden — det hendes var,
Hende, han kaldte sin Brud.

Det var de samme Runer,
Sirlige, bløde og smaae —
Det var de samme Elskovstegn,
Han selv havde stolet paa.

Det var de samme Toner
I samme gjøglende Dands;
Een Ting var ikkun forandret —
Navnet var ikke hans.

Han læste det taus igjennem
— Han kunde det udenad —
Saa gjemte han atter Slangen
Dybt under Blomsternes Blad.

Haven laa i Maaneglandsens drømmende Slør,
Natten var saa lydløs og saa stille.
Længsler laae i Luften, lokkende som før
Med Blomsterduft og Nattergals-Trille.

Speidende han stirred mod Lysthusets Dør
— Ud de kom i Natten den silde —
Snerleblomsten klynget til det svaiende Rør —
Han havde seet, hvad han vilde!

Paa Heden.

Sandet fæg, og Stormen jog
Havskummet op imod Klittagets Bræmme;
Guulblege, takkede Skyer drog
Henover Solen, som lige var fremme.
Bølgerne flød med drivende Vrag,
Splintrede Master rulled i Sandet,
Maagen steg med den gryende Dag,
Hvirvledes atter ind over Landet.

Hjeilen tav, og Lærken tog
Læ under Lyngtørvens filtrede Tue —
Hen over Heden sig Tvende drog,
Kinden var bleg, men Blikket i Lue.
Skuddet traf. Den gryende Dag
Saae ham rulle livløs i Sandet;
Men som et splintret, drivende Vrag
Førte Baaden den Anden fra Landet.

Heden laa saa tung og tom,
Blodblomster spired fra Gyvelens Kviste;
Frem under Hegnet der atter kom
Tvende, som Intet aned og vidste.
„Jesus! — Charles!“ hun skreg i Gru.
„Fader! Han ligger deroppe ved Diget!“ —
Præsten knæled med sorgfuld Hu;
Præstens Datter græd over Liget.

Slutning.

Det var Aften — Juleaften!
 Hvirvlet vildt af Vestenvinden
 Fløi hen over Hedens Lyngtag
 Kolde Sneedun, blege Aander,
 Gjenfærd af de længst henfarne
 Solskinslystne Sommerfugle.
 Og mens Egen sukked under
 Vestenvindens vilde Favntag,
 Medens Bølgens Klage-toner
 Steg fra Dybets frosne Flade,
 Medens Vinterdødens Kulde
 Trængte ned til Kistefjælen,
 Høined man ved Landsbykirken
     Hendes Tue, hendes Grav!

Samme Aften — her i Roma —
 Drog en Skare Franciscaner
 Ned fra Palatinerbjerget.
 Gjennem Titusbuen drog de;

Over „via sacra“ fulgte
De langs Keiserborgens Rester,
Til de svandt i Colosseets
Store Grav for Martyrhelte.

Kjerter skinned, Fakler lyste,
Viraksdampen danned sære
Skikkelser i Maaneglandsen,
Og imens de langsomt vandred
Frem mod Korset paa Arenen,
Gjenlød Hymnen aandeagtig
Fra de mægtige Arcader,
Ret som var det bundne Aander,
Blege Gjenfærd af de første
Christenhelte, der sang med.

Men med Et stod Alle stille.
Sangen tav, og Processionen
Flokked sig i Kreds om Korset;
Thi paa Jorden laa der henstrakt
Ved dets Fod en fremmed Vandrers.
„Ammazzato!“ — mumled Skaren,
Og som Echo klang i Natten
Tungt og dæmpet: „Ammazzato!“

Da han reiste sig i Veiret,
Saae forvildet rundt omkring sig
Og med dæmpet Røst han mæled:
„I har Ret! Ja, jeg er myrdet,
Myrdet af min egen Skjæbne —
Jeg gaaer „via crucis“ med!“

Tause stod de blege Brødre —
Ingen kjendte denne Vandrers,
Ingen aned, hvor han kom fra,
Ingen fatted, hvad han mente
Med de dunkle Ord, han sagde;
Men da langsomt de tilbage
Drog igjennem Titusbuen,
Fulgte han til Klostret med.

Tidt ved Aftentid, naar Solen
Synker bag Campagnens Høie,
Eller naar den blanke Maane
Lyser over Keiserborgen,
Staaer han ene paa sin Loggia.

Hvilke Syner! For hans Fødder
Verdensgravens øde Storhed,
Templer, Borge — Alt i Støvet.

Længer ude disse bløde
Langthentrukne Bølgelinier
Af Campagnens brune Hede,
Og tilsidst i Horisonten,
Som et Haab, der naaer til Himlen,
Bjergene i Aftenrøden.

Hvilke Syner, hvilke Minder!
Men han stirrer fra sin Loggia
Frem mod Nord, og sagte hviske
Brødrene: „Se nu! Nu drømmer
Atter Fra Severio!“

---

larger than the other
the other two are
at the same time
the other two are
the other two are

the other two are
the other two are
the other two are
the other two are
the other two are

the other two are
the other two are
the other two are
the other two are
the other two are

the other two are
the other two are
the other two are
the other two are
the other two are

Hybenkrandsen.

Hyberkristensen

I Skoven.

Det var en Sommeraften,
— Det huskede han vel —
Han vandred hjem alene
I den dugfriske Kvæld.
Han vandred hjem alene
Langs Skovsøens Bugt;
Men for dens bløde Skjønhed
Hans Øie var lukt.

Aakanden flød saa stille
Paa det sorteblaa Vand,
Og Hybenrosens Klynger
Hang over Slusens Rand;
Som mørkegrønne Bægre
Skovbregner yppigt stod,
Og Vedbenden ranked sig
Hen over deres Fod.

Fra Dybet derude
Steg sære Toner frem —
Det var en anden Verden,
Som rørte sig i dem.
Snart Krikandens Rappen,
Saa Klokkefrøens Kluk,
Saa Sudens underlige
Og tonløse Suk.

Da lød et Slag i Vandet,
Saa kort og saa brat,
Da husked han, han havde
En Nattesnøre sat.
Det rev ham af hans Drømme,
Og hurtigt hen han foer
Til Slusen for at finde
Den lønligt gjemte Snor.

Men som han nu sig læned
Over Stigbordets Rand,
Sig Hybenrosen speiled
Dybt i det stille Vand.
En af dens svaie Grene
For hans henrykte Sands
Var bøiet i sig selv
Til en fyldig Rosenkrands.

Han greb den og betragted
 Den tankefuldt og tyst,
 Hvert Blad var saa fuldrundt,
 Saa skjært og saa lyst.
 Der gik en Blomsteraande
 Fra hvert et Bægers Hvælv —
 Han skjulte den i Busken
 Og sagde til sig selv:

„Saa har hun dog i Aften
 Besøgt den samme Plet,
 Hvorom min Tanke dreier
 Sig ør og tung og træt;
 Saa har igjen hun vandret
 Paa den lønlige Sti —
 Hvad hjælper mig det Hele?
 Med os er det forbi!

Hvad hjælper det at stride,
 Naar man er lavt paa Straa?
 Man flyver ei med Ørnen,
 Er selv man Spurven graa.
 Hvad hjælper Ungdomshaabet
 Og et Livs Poesi
 Mod Excellencetitlen
 Og et fedt Baroni?

Hvad er Studentens Drømme
Og Lyrens kjække Slag
Mod Harlequinsnøglen
Paa Kammerherrens Bag?
Hvad er en aandig Stræben
I Narrekompagni,
Vel andet end blandt snørte
Vesper en Honningbi?

Thi Tankens Vox det stærke
Og Aandens Honning fin,
Det bytte bort de gjerne
Mod formet Stearin.
Som braadløse Droner,
Selvskrevne til Død,
De gide kun sig nære
Af andres Sparebrød.

Og her blandt disse Avner
Af maskintærsket Halm
Skal hun forgaae, som støbtes
Af fuldtonigt Malm.
Ak, hvad maa hun ei lide
Ved dette Gjøglespil?
Blandt drevne Hyacinther
En Skovrose vild.

Jeg kunde hende frelse!
Hvis mig hun vilde tro,
Da kunde jeg vel tømre
En bedre Livsensbro;
Thi den, hun nu betræder,
Er lagt paa Glimmersand,
Og fører aldrig over
Mod Evighedens Land.

Thi er det bedst for begge,
Jeg flyer hendes Egn;
Jeg vil ei agte mere
Paa de lønlige Tegn.
De gjælde mig for meget,
Ifald jeg tør dem troe,
Og gjælde de mindre,
De røve mig min Ro.“

Det rykkede i Snøren;
Han efter Krogen saae,
Han mærked, at en Gjedde
Fuldvægtig hang derpaa.
Den krummed og den vandt sig
I løierlige Hop,
Men maatte dog tilsidst
Over Slusediget op.

Og som den nu sig boltred
Med sprællende Sving,
Saae han ved Floddet hænge
En gyldenblank Ring.
Med lilieklare Perler
Den trindtom indlagt var,
Og over Midten lyste
Rubinens Dobbelpar.

Han skyndte sig at gribe
Den kostelige Skat;
Han kjendte den, den lyste
For ham hiin Sommernat,
Da første Gang han skued
Ved Fuldmaanens Skin
I hendes sjæledybe,
Violblaae Øine ind.

„De lilieklare Perler,“
— Saa faldt hiin Nat hans Ord —
„Betegner Uskyldstanken,
Som den hos Kvinden boer.
Rubinen tyder Elskovs
Allerlønligste Magt;
Thi fik de Blodets Farve
I Bjergets dybe Schacht.

Men Guldet, der sig slutter
Om Juvelernes Glands,
Er Troskabstankens faste,
Ubrydelige Krands.

Naar disse trende tage
Hverandre fast i Haand,
Da formes de til Heelhed
Og danne Ringens Aand.

Med den kan man bøie
Hver Hindring paa sin Sti,
Med den bliver Livet
Een Samklangsharmoni.
For den var ingen Lænke
Saa svær og saa fast,
Det vendte sig jo saadan,
At Leddene brast.“

Hun havde Intet svaret,
Men tiet med et Blik,
Der som en Solskinsstraale
Dybt til hans Hjerte gik.
Han havde fast forglemt det
I sin Tvivl og sin Sorg —
Nu heisede han Flaget
Paa Haabets Klippeborg.

Han hviskede saa stille:
„Jeg sætter ind mit Liv!
Jeg svaier og jeg vakler
Ei meer som Søens Siv;
Men sige hende maa jeg
Min Mening reen og skjær,
Saa faae vi vel prøve,
Hvad Guldets er værd.“

Hos Baronen.

Deroppe hos Baronen
Var han Dagligdagsgjæst;
Thi gaves Soupéer,
Dinéer eller Fest,
Da fandt han Døren lukket,
Da kjendte man ham ei;
Thi Borgerbræm og Adelsslæb
Fik aldrig Fællesvei.

Dog var der En, som ikke
Det i sit Hoved fik,
Som saae paa hele Verden
Med ganske andet Blik.
Hun var — som man kan tænke —
Et Barn i Et og Alt;
„Den lille Baronesse“
Blev i Egnen hun kaldt.

Den lille — thi den store
Sad i sin Rullestol
Og glimred som en ældre,
Velvillig Naadens-Sol.
Nedladende — med Maade —
Sad hun som Himlens Tolk
Og deelte Psalmebøger
Til Sognets Fattigfolk.

Hun ynded Degn og Klokker,
Dertil den gamle Præst;
Men Præstens Søn fik Texten
Baade skreven og læst;
Thi baade „uberegnelig“
Og „gauche“ hun ham fandt,
Og dertil, destoværre,
I høi Grad „arrogant“.

Thi var han ikke buden
Til Baronessens Bal,
Som feiredes deroppe
I Herregaardens Sal.
Hun gav et saadant aarligt
— Det var en gammel Skik —
Og netop samme Aften,
Han hjem fra Skoven gik.

Og da han kom til Stenten
Fra Skovens dunkle Sti,
Da klang ham imøde
En munter Melodi.
Der var i disse Toner
En Jubelklang, et Spil,
Saa taus, med bøiet Hoved,
Han lyttede dertil.

Det var de samme Takters
Forlokkende Klang,
De samme Elskovsrhythmers
Letsvævende Gang,
De samme Tonebølgers
Sødtrullende Strøm,
Som engang havde baaret
Hans Elskovs første Drøm.

Saa stod han taus og lytted
Til Dandsen var endt,
Og Ingen skulde kjende
Den glade Student.
Det var, som straaled Lysblink
Fra hans Aasyn og Blik,
Da tankefuld og stille
Han ind i Haven gik.

Dér stod et gammelt Lysthus,
Og som en Rimfrost fin
Hang over Loft og Vægge
Den duftende Jasmin.
Herfra han kunde skue
Gjennem Vindvernes Glar
Langt ind i Dandsesalen
Til de svævende Par.

Men som han dér betragted
Baronens Assemblée,
Han vidste knap, om græde
Han skulde eller lee;
Thi Snørelivsaander
Med Kors og Stjerner paa,
Samt store Crinoliner
Var Alt, hvad han saae.

Som Positivdukker
Til Lireslagets Takt,
Som Marionetter strunke
I Anstand og i Dragt,
De Par ved Par sig dreied
Saa stive som en Muur,
Med Blikke, som de pønsede
Paa Cirkelns Kvadratur.

Hist neied man og bukked,
Gav Handsketryk og Blik,
Her fik tre Kammerjunkre
Eet „greveligt“ Nik;
Dér haged sig en blegnet,
Afdanket Hofplanet
I Halen paa en nybagt,
Høiadelig Comet.

Som Møllehjulets Snurren
I det boblende Vand,
Som Rullesteens Ramlen
Langs Havstokkens Rand,
Saa gik de hule Phrasers
Beregnede Portion
Omkring som sidste Rester
Af en presset Citron.

Der laa en Frihedsmangel
I hvert Ord, som blev talt;
Det smagte ei af attisk,
Men meer af engelsk Salt.
Det var som laa der Sminke
Ei blot paa Hals og Mund,
Men lige ned til Hjertets
Allerlønligste Grund.

Men adspredt og urolig
Med sammentrukne Bryn
Han stirred, som han vented
Et natligt Aandesyn.
Da klirred Salens Døre,
Og frem blandt Vrimlen treen
Hun selv som en duftfyldt,
Vaarfager Rosengreen.

Hvor var hun fin og lille
I denne lyse Dragt,
Med Haaret rigt opbundet
I al dets gyldne Pragt;
Hvor var ei let og fager
Hendes smidige Fod,
Hvor rødmed hun, som Ingen
At rødme forstod.

Som Havets sølvblaae Vande
Saa bølged Florets Bræm,
Og Aakandeblomster
Sig vuggede paa dem;
Og da hun bort sig vendte
Til den fjerlette Dands,
Da saae han paa Haaret
Skovhybenrosens Krands.

Han fulgte hver en Vending,
Som Falken Duens Flugt,
Saa sank han hen i Drømme
Med begge Øine lukt.
Hun tyktes ham som Skovens
Letstrygende Hind,
Og selv var han Jægeren,
Som hentede den ind.

Men da han opslog Øiet,
Var endt hendes Dands,
Og rundt omkring sig trængte
En næsviis Junkerkrands.
Hun stod som mellem Æsler
En spillende Raa,
Det var en Gru at tænke,
End sige see derpaa.

Dog tvang han sig at blive;
Han kjendte hendes Skik,
Hver Aften hun i Løndom
Til Lysthuset gik;
Dér ordned hun, beskyttet
Af Jasminernes Gjem,
De Gaver, som hun bragte
Til de Fattiges Hjem.

Imorgen var det Søndag;
Den Dag hun aldrig sveg,
Og mindst for en Aftens
Betydningsløse Leg;
Thi sad han ganske stille,
Mens Natten drev paa,
Og lod de stille Tanker
Mod Stjernerne gaae.

Det led alt hen mod Midnat
Og Dandsen var endt;
Paa Himlen havde Maanen
Sin halve Fakkeltændt,
Da rasled det i Gangen,
Han lyttede dertil —
Den Lyd var ham langt kjærere
End Strengenes Spil.

Han reiste sig med Ringen
I sin udstrakte Haand,
Hun veg et Skridt tilbage,
Som saae hun en Aand,
Dog fatted hun sig hurtigt,
Hun traadte ham nær
Og spurgte mildt og roligt:
„Hvad vil De mig her?“

„I Natten dulgt“ — han mæled —
„Jeg kommer her som Gjæst;
Ei turde jeg Dem søge
Ved slig celeber Fest.“
Han smilte lidt ironisk
Ved disse sidste Ord,
Dog var det som en Gysning
Igjennem ham foer.

„Jeg kommer“ — saa han vedblev —
„At bringe mit Farvel,
Og for paa Falderebet
At gjøre Ret og Skjel.
Det var for seent, ifald jeg
Imorgen først kom —
Naar Dagen gryer, da er jeg
Paa Veien til Rom.“

„De reiser?“ hun udbrød
Med smertelig Hast
Og med en Røst, som var det
En Citherstreng, der brast.
„Jeg reiser!“ — saa han svared —
„Her er for koldt i Nord!“
Hun gjentog som i Drømme
Hans sidste, bittre Ord.

„Jeg reiser, for at varmes
Af Sydens Skjønhedsild;
Jeg væmmes tidt herhjemme
Ved det smaalige Spil.
Dog før jeg breder Vingen,
Jeg skylder Dem en Ting;
Jeg fundet har i Aften
Ved Slusen Deres Ring.

Jeg drog den op af Søen,
Da jeg min Snøre svang,
Men Andemad og Frøbid
Omkring dens Perler hang.
Rubinerne de røde
Var blevne muddergraae,
Og Guldet var lidt plettet,
Det sees endnu derpaa.

Dog kan den prægtigt laves
Af en Guldsmed i Stand,
Saa Perlerne lyse
Med Bjergelvans Vand;
Han pudser og Rubiner
Og Guld med kyndig Haand —
Saa mangler der ei Andet
End Ringens egen Aand.

Men om den blev dernede
I Mudderdybet kvalt,
Og om den som et Offer
For Hængedyndet faldt —
Det gjør ei Stort til Sagen;
Thi Ingen spørge vil
Om Aanden, naar blot Guldet
Og Glimmeren er til.“

Hun stod som bedøvet
Og mæled ei et Ord,
Fra Haanden trilled Ringen
Paa den gruslagte Jord.
Hun saae med sænket Øie
Alt ned for sin Fod;
Det var som hun hørte,
Men ei ham forstod.

„Der gives tvende Veie“
— Saa mæled han igjen —
„Men Maalet er forskjelligt,
Hvortil de føre hen.
Den ene gaaer til Livet,
Men gjennem Sorg og Nød;
Den anden gjennem Løgnen
Til den evige Død.

Den ene gaaer mod Tankens
Og mod Ideens Hjem,
Og snoer sig som en Skovsti
Snart smilende frem;
Men snart er den bevoxen
Med Tvivlens Tjørnekrat,
Og strængt maa der stræbes
Ved Dag og ved Nat.

Den anden er en magelig
Og brolagt Kongevei.
Man kjører den bestandig,
Thi gaae den kan man ei.
Dertil for glat og slibrig
Den blev ved alt det Slid
Af Slægterne, der vandred
Paa den fra Arilds Tid.

Den faaer sit Læ, sin Skygge
Af Formens fine Løv,
Den vandes jævnt med Smiger
Mod Kjedsomhedens Støv;
Planeret, nivelleret,
Med langstrakt Perspektiv,
Den fører til det tomme,
Ideeforladte Liv.

Men dér, hvor den begynder,
Dér findes der en Grav,
Saa dyb, at end man ikke
Fandt Bund med nogen Stav.
Deri maa Hver først lægge
Sin bedste Eiendom;
Thi ellers han ret aldrig
Til Fashionslivet kom.“

Han standsede bevæget,
Tog hendes Haand i sin;
Hun blegnede fast mere
End Havens Jasmin.

„Og hvad skal jeg vel lægge“,
— Hun ham til Gjensvar gav —
„Naar ogsaa jeg nu kommer
Til denne store Grav?“

Han svarede veemodigt
Med stærkt bevæget Aand,
Imedens fast han trykked
Den spæde Jomfruhaand:
„Det vil jeg Dem fortælle
Heel aabent og kort,
Maaskee kan det Dem hjælpe,
Naar jeg drager bort.

Læg ned først Aandens Klarhed
Og Ordets frie Røst,
Hver Sang, som Dem bragte
Enten Haab eller Trøst,
Hver Mening, der viger
Fra den gjældende Norm —
Til Gjengjæld faaes for dette
En ganske udsøgt Form.

Læg ned i Gravens Mørke
Saa Hjertets bedste Drøm,
Hver bævende Stemning,
Hver Tanke varm og øm,
Hver higende Længsel,
Hver Taare og hvert Suk —
Til Gjengjæld faaes for dette
Et Smil og et Buk.

Læg ned saa Skovens Friskhed
Og Sommerfuglens Flugt,
Og Havets Bølgebrusen
Og Søens Sivbræmsbugt;
Læg Nattergalens Sange
Og Aftenluften sval —
Til Gjengjæld faaes for dette
En pyntet Selskabssal.

Læg ned, hvad der er kjærest
For Sjælens indre Sands;
Men læg dog først og fremmest
Den friske Hybenkrands,
Hiint Skovens Tegn paa Frihed,
Paa Liv og Kjærlighed,
Som værner om sin Uskyld,
Maa først i Graven ned.“

Han slap det fine Haandled,
Brød af sin Tales Ild;
Hun greb om Lysthusgittret
Og læned sig dertil.
Af hendes Aasyn lyste
En Angst og en Gru —
Hun hviskede: „Dér er Drømmen!
Nu kom jeg den i Hu!

Den stod saa tung og taaget
Ved Dagskjærets Lys,
Og dog endnu jeg føler
Det isnende Gys,
Der som en Dødens Aande
Igennem Hjertet gik —“
Her tav hun, og han ventede
Med spørgende Blik.

„Jeg drømte“, svagt hun hvisked,
„Jeg smykket blev til Fest,
Og i min Dragt der mangled
Ikkun den sidste Rest;
Det var de vilde Roser
Fra Skovsøens Hjem —
Da kom min Kammerpige
Og bragte mig dem.

Jeg fletted mig i Haaret
Den svaie Rosengreen,
Og da jeg vel var færdig,
Jeg hen for Speilet treen;
Dér ordned jeg det Sidste
Af Fletningens Krands,
Og vilde glad just ile
Til den ventede Dands.

Da var det, som et Vindpust
Igennem Stuen gik,
Og dybt i Speilet saae jeg
Med angstfulde Blik,
Hvordan de fine Blomster
Til Jord faldt en for en,
Saa ikkun blev tilbage
Den tørre Rosengreen.

Den krummed og den vandt sig
Med stive Torne paa,
Og Tornene voxed
Jo meer jeg saae derpaa.
Da kjendte jeg det Hele —
Det Tornekronen var,
Som Frelseren paa Veien
Til Golgatha bar.

Da vaagned jeg af Drømmen
Saa kold som et Lig;
Jeg hørte end mit eget
Hendøende Skrig.
For dette Liv, saa usselt,
Er der ei Frelse skabt —
O, Gud, hvor er det frygteligt
At føle sig fortabt!“

Han stod som selv han drømte;
Hun op imod ham saae,
Der tindred tunge Taarer
I disse Øines Blaa.
Der laa et Hav af Smerte
Om hendes Mundvig dulgt,
Hun skjælved, som hun følte
Sig piint og forfulgt.

Det greb ham — han slynged
Sin Arm om hendes Liv,
Og hviskede bevæget
Blot disse Ord: „Tilgiv!
Jeg føler mig som Klinten
I Herrens rige Sæd“ —
Da læned hun sit Hoved
Mod hans Skulder og græd.

„O, aned Du“, hun hvisked,
„Hvad jeg i Løn har lidt,
Hvor jeg i tunge Nætter
Og Dage har stridt,
Da havde Du ei bøiet
Mit Livshaab mod Jord,
Da havde Du ei talet
Saa jernhaarde Ord!“

Han bøied sig og sagde:
„Jeg var for Tvivlen Boldt,
Snart glødede mit Hjerte,
Snart blev det atter koldt;
Saae jeg Din unge Skjønhed
Blandt hine Narres Chor,
Det var mig som en Bibel,
Slængt paa et Spillebord.

Da frygted jeg, Du havde
Din lyse Vei forspildt,
Da rased jeg mod Verden
Baade bittert og vildt;
Thi Intet er saa frygteligt,
Som Det at see forgaae
En Sjæl, som man har elsket
Og troet og haabet paa.

Men hvor jeg var forblindet,
Det seer jeg først nu;
Thi den, der har kjæmpet
Saa trofast som Du,
Den trænger ei i Striden
Til en hjælpende Haand;
Nei, det er mig, som trænger
Til Din Kjærlighedsaand.

Men nu, just nu, at skilles,
Det falder mig svært;
Thi hvor er nu den Viisdom,
Som Noget faaer mig lært,
Hvad er vel Myrthens Skygge
I Laurernes Land
Mod Dig, min stille Rose,
Ved Skovsøens Vand?

Hvad er de sidste Rester
Af et oldtidssløvt Folk
Mod Dig, mit Hjertes rige,
Forunderlige Tolk?
Hvad er hvert Kunstens Billed
I Marmor eller Leer
Imod Din ranke Skabning,
Som nu jeg den seer?

Thi giv mig, før jeg vandrer
Fra Mindernes Egn,
Paa al min nye Lykke
Et stærkt og varigt Tegn!
Et Tegn, som kan mig følge
Udover Land og Hav,
Et Tegn, som man kan lægge
Engang paa min Grav.“

Hun smilte gjennem Taarer,
Hun løfted op sin Haand,
Saa løste hun af Haaret
Den rige Rosenvaand;
Den krummed og den vandt sig
Med røde Rosers Blad,
Men der var ei et eneste,
Som splittedes ad.

„Tag den“ — hun sagte hvisket —
„Hver Knup er frisk og ung;
Den er for god at lægges
I Graven mørk og tung.
Og skulde, som i Drømmen,
Dens Torne spire frem;
Velan, saa er vi Tvende,
Som trofast dele dem!“

"The first of the
 River Group of fish is the
 one for which the name is
 given. It is a small fish
 of the family Cyprinidae.
 It is found in the
 Yangtze River and its
 tributaries. It is a
 common fish and is
 much valued for its
 flesh. It is also
 used for medicinal
 purposes. It is a
 very hardy fish and
 can live in very
 shallow water. It is
 a very common fish
 in the Yangtze River
 and its tributaries.

Blandede Digte.

Handbook of

Blomsterne.

Der fløi et Brev fra Hjemmet,
Det havde ei Tegn eller Ord;
Det gjemte ikkun et falmet,
Halvvissent Blomsterflor.
En fordums hvid Anemone
Og tvende Violer smaae
Med tørrede Vedbendblade
Tilsammen i Brevet laae.

Jeg saae paa de visnede Blomster,
Og frem for mit Syn der steg
Et Billed, som gjorde min Tanke
Saa barnligblød og veg.
Ja, det var, Egøe, din lyse
Skovbunds vaarlige Pragt,
Og det var Mindet, der skjultes
I Blomsternes falmede Dragt.

Jeg saae dine kullede Ege,
Saae Vedbenden klattre frem
Og snoe sig hen under Reden,
Hvor Heirerne har deres Hjem.
Jeg hørte Solsortens Fløiten
Og Nattergalenes Slag,
Og Storken, som knebbrede henne
Fra Skovfogdens lave Tag.

Saa kom der et Pust fra Noret,
En Hilsen fra Bølgernes Hjem,
Og atter trylledes nye
Minder for Tanken frem.
Jeg vuggedes atter i Baaden
Alt paa det grønne Dyb
Og fisked efter den hvide
Musling blandt Bundens Kryb.

Og atter Billedet skifted.
Jeg gik i „Poëtens Gang“,
Hvor Caprifolien vildsomt
I Egenes Toppe hang;
Jeg vandrede hjem i den stille
Vaarnats hvilende Fred,
Og alle Minderne fulgte
Som Alfer i mine Fjed.

Da løfted jeg Øiet og stirred —
Til Høire Procida laa,
Til Venstre dukked Gaëta
Som Maagen af Havets Blaa;
Men yderst i Horisonten,
Som født af Bølgernes Skjød,
Hæved Vesuv sit Krater
I Solens synkende Glød.

Jeg vendte mig om forvirret
Mod Monte Nicolas Bræm,
Hvor Maanens Segl den blanke
Bag Bjerget glimtede frem.
Jeg saae paa Kastanjernes Stammer
Paa Vignernes hvide Mur —
Da følte jeg ret, hvor fremmed
Jeg var i Sydens Natur.

Jeg hørte de selsomme Toner
I Hyrdernes drævende Sang,
Jeg saae, hvor de hede Kilder
Med Larmen af Dybet sprang,
Jeg klattred i Fjeldets Kløfter
Paa Lavaen tør og fin,
Som føder de mørke Øine
Og Sydens glødende Viin.

Men midt i Aftenens Gløden
Og under Orangeres Duft,
Var det, som snapped jeg efter
Et Pust blot af Nordens Luft.
Jeg lukkede rask for Brevet,
For Blomsternes falmede Skjær,
Og spurgte mig selv veemodigt:
„Hvad vil Du egentligt her?“

Ischia.

Deilig er Du, Ischia, naar Du dølger
Taageslørt de skarpe Klippers Bræm,
Deilig, naar af Havets blanke Bølger
Du i Morgenglandsen dukker frem!
Deiligst dog, naar Aftensolen farver
Bjergets Styrtning med sin Purpurild,
Naar de violette Skyer arver
Solens Guld og Bølgens Vexelspil.

Men det gaaer Dig dog som Sydens Kvinder,
Alt, hvad der bedaarer Mængdens Blik,
Hver en ydre Form, som hurtigt vinder,
Ved Din Fødsel Du paa Vuggen fik.
Dyb, som hendes Blik, blev derfor Voven,
Brun, som hendes Kind, Din høie Kyst,
Mørk, som hendes Lok, Orangeskoven,
Hedt, som hendes, og Dit Klippebryst.

Men hvor er Din Sjæl, Du letopstegne,
Skjønne Datter af det dybe Hav?
Er dens Veemodstoner ikke vegne
For en Skjønhed, hvorfor Alt Du gav?
Jeg har søgt den trindt i Dal og Vigne,
Jeg har lønligt speided hver Din Vei —
Jeg fandt Form og Skjønhed i hver Linie,
Ak, men Sjælen — Sjælen fandt jeg ei.

Jeg har vandret om i Dine Lunde;
Ak, men ingen Skovblomst dufted der,
Tæt og fiint, som Sand paa Havets Bunde,
Lyste goldt det gule Lavaskjær.
Jeg har søgt den, naar i Aftenstunden
Solens Guld faldt over Ponzas Bred,
Mørket kom, naar Dagen var forsvunden;
Men den blide Skumring var ei med.

Skyen savner jeg paa Somrens Himmel,
Kildens Rislen dybt i Skovens Bo,
Morgensang af glade Fugles Vrimmel,
Regnens Fald og Himmelbuens Bro.
Blomsterduften, Sommerfuglens Flagren,
Skovens Indsø, Engens slagne Hø,
Biens travle Brum henover Agren —
Det jeg savner paa Typhæos Ø.

Det er Smaating, vil maaskee Du sige,
Men i dem sig Sjælen voxer stor,
Og til Gjengjæld ta'er den ei de rige
Undersyner fra en Skjønhedsjord.
Dybt at stemmes Sjælen just forlanger,
Efter det den higer paa sin Vei,
Derfor, Ischia, bli'er jeg ei Din Sanger,
Du fortryller — men Du stemmer ei.

Ved Albanersøen.

Dernede, dybt under Klippernes Li,
Hvor Kilderne risle og rinde,
Dér løber en Skovgang, en hemmelig Sti,
Halv dulgt som et halvslettet Minde.
Den slynger sig frem i ustadig Flugt
Som Snogen paa Skovbundens Blade,
Men følger dog tro hver sivbræmmet Bugt
Langs Søens blinkende Flade.

Det er, som havde den sluttet en Pagt
Med disse lysende Bølger,
Og som de havde Velsignelsen lagt
I Alt, hvad dens Løvtag dølger;
Thi Bregnen, Burren og Vedbundens Net
Gjør Stiens Svingninger trange,
Og Hvidtjørnens Greenværk slutter saa tæt,
At Solstraalen selv bliver Fange.

Alt aander en stille, stemningsfuld Fred,
Der tryller som gamle Minder,
Især mod Aften, naar Sol gaaer ned
Og rødner Klippernes Tinder.
Naar Bølgerne skvulpe med sagte Slag
Mod Bjergets steenlagte Bringe,
Og naar den hurtigt vigende Dag
Til Hvile Klokkerne ringe.

Da stiger — skjøndt det er sært at tro —
Et Barndomsbilled fra Hjemmet,
Og midt i Aftenens dæmrende Ro
Jeg føler mig selv saa fremmed;
Men Billedet, som der manedes frem
Ved Duften, ved Skvulpet og Klangen,
Er simpelt, som selve mit simple Hjem;
Thi det er — Kirsebærgangen.

Den øde Stilhed, den friske Duft
Af Grønt og Hvidtjørne blandet,
Den svage Summen i Aftenens Luft,
De lyse Blink over Vandet,
Den snærende Frø, de hældende Træer,
Rørsangerens kviddrende Stemme —
Alt drager min Tanke saa nær, saa nær,
Og pludseligt er jeg hjemme.

Jeg gaaer der igjen. Jeg kjender hver Plet
I Barnets Paradishave —
Se, Tjørnen spænder sit hvide Net
Ud over de gamle Grave!
Og mærk fra Sundet den luftende Vind,
Som stryger langs Voldens Banke —
O, hjemlige Luft, du gjør varm min Kind
Og livner op i min Tanke.

Da farer jeg op — et Musvaageskrig
Klang skjærende hen over Vandet,
Og hvide Taager fra Søens Vig
Sig vælte ind imod Landet.
Fra Bjergets Kløfter gaae Skygger frem,
Hist tændes en ubekjendt Stjerne —
Ak nei! Jeg er ei i mit gamle Hjem,
Men ude, langt i det Fjerne!

U d e.

Jeg veed ei selv, hvordan det mig gaaer;
Men hvergang jeg vandrer ud,
Hvor Pinien fletter sit mørke Haar,
Og Myrthen stander som Brud,
Og hvergang jeg seer Apenninernes Top
Med Kroner af skinnende Snee —
Da dukker der Noget i Sjælen op,
Som gjør, jeg har ondt ved at see.

Og naar jeg stirrer i Fjeldsøen ned
Mod det dybe, blaagrønne Vand,
Og naar jeg hviler i Aftenens Fred
Ved Golfens lysende Strand,
Og naar jeg hører fra Vignernes Hegn
Tamburoen skjælve af Fryd —
Da er det som Syner, skrevne med Tegn,
Som Toner, formed af Lyd.

Thi ved min Side en Kvinde sad
— Veemodigt var hendes Smil —
I Haaret det hvide Aakandebblad,
I Kjortlen den grædende Piil.
Hvert Ord saa kjendt, en blød Melodi,
Hvert Blik, som Syn af en Ven —
De sydlige Syner, jeg svælgede i,
De sluktes og falmede hen.

Jeg duer vist ei til at reise, jeg!
Jeg fører for Meget med,
Og hvor jeg kommer, jeg finder ei
For Hende mit blivende Sted.
Thi Aakandebloomsten, den duggfriske Bøg,
Hvis Blade hun snoer i sit Haar,
De voxe og lyse ved hvert Besøg,
De drage mig, hvor jeg saa gaaer.

Men sidder jeg først i mit gamle Hjem,
Hvor Dagene gange paa Hæld,
Da faaer jeg de brogede Billeder frem
Naar Lampen lyser ved Kvæld.
Da ordner til Digt sig Mindernes Chor
Med Sydens Farver og Ild,
Da finder jeg vel paa de rette Ord —
Og Hun vil smile dertil.

Fredriksdal.

Jeg kjender en Plet af mit Fædrelands Jord,
Et lysende Punkt for min unge Erindring,
Hvor Granen drømmer og Bøgen groer
Og skaffer mod Heden en kvægende Lindring,
Hvor Aaen snoer sig med brune Rør
Bag Ellebuskenes fugtige Kroner,
Mens Peder Oxes tungsindige Frøer
Fra Dybet sukker i klagende Toner —
Et Sted, der snart indhyller sig tyst
I tætte Taager og skjulende Skyer,
Snart atter høiner sig klart og lyst
Med blanke Søer og græsklædt Kyst
Og længselsvækkende Vuer.

Hvor tidt har jeg ikke ved Morgenens Gry,
Naar Solen steg op over Fursøens Flade
Og kastede hen over Skoven paa ny
Et straalende Væld iblandt blinkende Blade —

Hvor tidt har jeg drømmende da ei forfulgt
 En vigende Sky i dens Farveforandring,
 En enkelt Libelle, der flagrede dulgt
 Af Sivet afsted paa sin flygtige Vandring?
 Hvor tidt har jeg ikke i Aftenens Glands,
 Naar Solen sank ned bag den rødmende Vove,
 Ved Søbredden lyttet til Bølgernes Dands,
 Som, rullende ind imod Borgmurens Krands,
 Fortalte Sagnet om Tove?

Thi her, hvor Bølgen og Tidernes Væld
 Har jævnet de mægtige Mure med Grunden,
 Her red Kong Volmer saa seent i Kvæld
 At bede den Hind, han skjulte i Lunden.
 Som Bølgen var hun, som Tiderne han,
 Nu muldnes begge, som Borgmurens Tinde,
 Saa Bonden, der pløier det gjenvundne Land,
 I Sagnet kun eier et ubestemt Minde:
 Hvorlunde han bar hendes Lig under Ø
 I Kisten, smykket med Guld og Rubiner,
 Hvorlunde hans flammende Hunde gjøe,
 Naar selv han jager fra Gurre Sø
 Til Hjortholms sjunkne Ruiner.

Kong Volmer! Jeg fatter Din Smerte; thi den
 Har dulgt sig i Skovenes dæmrende Dybder,

Den klinger i Fursøens Brusen igjen,
Som var det en Messe fra Domkirkens Krypter.
Jeg fatter Din Længsel, den gaaer som et Suk
I Aftenskumringen tidt gjennem Lunden,
Dit Veemod falder som kvægende Dugg
Paa Blomst og paa Blad, naar Solen er svunden;
Men vild, som Din Harmes fnysende Magt,
Da hun blev lagt i de sydende Vande,
Gaaer Høststormens Suus gjennem Skovenes Pragt,
Og Bonden sig korsrer, naar Volmers Jagt
Ved Midnat gaaer over Lande.

Ja underligt sært og med vexlende Spil
Har Minderne spundet sig hen over Egnen,
Snart tindre de lyse som Vaarsolens Ild,
Snart falde de tunge som Efteraarsregnen.
Men Dalen ligner dog Volmers Hu,
Som, hvor ustadigt det end maatte vanke,
Dog aldrig slap i et eneste Nu
Af Sinde sin dybe, sin lønlige Tanke;
Thi som han samlede Land og Øer
Til Heelhed igjen af de søndrede Dele,
Har denne samlet af Skov og Søer,
Af Solglimtets Guld og Taagernes Slør
Et Billed paa Danemarks Hele.

Ved Sundet.

Hvor der er deiligt dernede ved Sundet!
Fuldmaanen kaster sit magiske Skjær,
Fast som et Net af Sølvstraaler spundet,
Ind mellem Granernes drømmende Hær.

Lysene glimte,

Hist kan Du skimte

Hveen, som hviler i Skumringens Fred.
Ja, der er deiligt dernede ved Sundet!
Alt er harmonisk til Eenhed forbundet;
Kom, min Veninde, kom og følg med!

Kom, vi vil gaae, hvor Søerne friske
Langligt sig rulle mod Havstokkens Sand!
Kom, vi vil høre, hvad Bølgerne hviske,
Eventyrdrømme fra Søkongens Land!

Smykt med Koraller,

Muslingeskaller,

Sidder han eensom med Storhval til Gjæst.
Terne og Svend er de glimtende Fiske;
Sagte i Skumringen Bølgerne hviske
Sælsomme Frasagn om Søkongens Fest.

Evigt en Uro der er i hans Rige,
Aldrig han stiller Smaabølgernes Savn;
Derfor de svulme, derfor de stige,
Kaste sig haabløst i Blomsternes Favn.

Atter tilbage

Maa de sig drage,

Sukkende lyde de Søkongens Ord;
Fulde af Smerte de boblende vige
Rastløst igjen til hans dødkolde Rige,
Fyldte med Minder om Skjønhed paa Jord.

Ak, min Veninde, jeg bærer herinde
Dybt i mit Hjerte Smaabølgernes Sang.
Jubler den høiest, den atter maa svinde,
Krympe sig ind under Døgnlivets Gang.

Hvor skal de ømme

Bævende Drømme

Finde det Hjerte, som vil dem forstaae?
Hjemløst de flagre for Aftenens Vinde —
Siig, hvi Du skjælver, min lille Veninde?
Er det for koldt? Nuvel, vi vil gaae!

I Baaden.

Ligge stille her i Baaden
Paa den varme Sommerdag,
Lytte til de faste Takter
Af de fjerne Aareslag;
Ligge under Ly af Brinkens
Grønne Piil og Søens Rør,
Vugge, glide, gynge, drømme;
Det er Drøm som ingen før!

Stirre i de dybe Vande
Paa det underlige Liv,
Som der rører sig histnede
Mellem Bundens svaie Siv;
Vende sig og følge Skyen,
Lysets Sjæl, naar Dagen døer,
Drømme, gynge, glide, vugges,
Det er Drøm som ingen før!

Høre Vindens Suk i Sivet,
Bølgens Spil om Baadens Bov,
Nattergalens sidste Trille
Fra den dæmringsfyldte Skov.
See den blanke Maanes Straaler
Glide gennem Taagens Slør,
Glide med i sagte Drømme,
Det er Drøm som ingen før!

Stille bli'er det! Tonen tier;
Mørket falder tæt og blødt,
Skyen, Sivet, Skoven, Bølgen
Slumrer trygt og drømmer sødt.
Men hos mig min Længsels Bølge
Svulmer hvergang Dagen døer;
Vugges i dens Favn og drømme,
Det er Drøm som ingen før!

Kadetten.

Det lider mod Aften. Paa Bølgernes Speil
De lethenglidende, graahvide Seil
Sees rødme i Snekkersteensbugten.
Som Svaner, der følge den synkende Sol,
De flyve dristigt fra Pol til Pol
Og trættes ikke ved Flugten.

Den dybe Stilhed, den drømmende Fred,
Som Aftenen gyder langs Sundets Bred,
Nu brydes af Kronborgs Kartover.
Hult drøner Saluten. Paa Bølgernes Bryst
Gjensendes den dæmpet fra Sveriges Kyst,
Og døer paa de rullende Vover.

Det gjælder den ranke, den stolte Fregat,
Og ud fra dens Portes bælgmørke Nat
De høirøde Ildstraaler glide.
I Taager hyllet, i Kruttdamp skjult,
Den fremad svæver, mens Bølgen hult
Slaaer op mod dens pansrede Side.

Som Fugle paa Kystens grønnende Træer
 Det mylrer af Mandskab i Mers og paa Ræer,
 Hist skimter man Lodsen ved Rattet.
 Læseilene bugne for udhalte Spiir,
 Som Havets Dronning, dets ypperste Siir,
 Den vugges paa Kattegattet.

Men hvilende tungt i Bølgernes Favn
 Der følger efter med bredbuget Stavn
 En sværtlastet Kjøbmandsskude.
 Den kipper Flaget for Fæstningens Tind
 Og stræber at fange den løiende Vind
 Med lappede Seil og Klude.

Til Relingen støttet en Yngling staaer;
 Hans Øine funkle, det sorte Haar
 Er trodsigt strøget tilbage;
 Han stirrer saa dybt i Bølgernes Bo,
 Som var det de sidste, han kunde betroe
 Sin Sorg og lønlige Klage.

„Farvel, Du grønne, Du blomstrende Kyst,
 Som gjenner mit Haab, min Fryd og min Lyst,
 Det Bedste, jeg havde i Eie!
 Farvel, Du Mindernes dyre Ø!
 Nu favner mig kun den troløse Sø
 Paa mine vildsomme Veie.

Hvad kunde jeg for, at hun var saa smuk?
 Hvad kunde jeg for, hun hørte mit Suk
 Og aned min lønligste Længsel?
 At vakt ved hendes drømmende Blik
 Min søgende Attraa de Vinger fik,
     Hvormed den sprængte sit Fængsel?

Jeg drømte om Hæder, om Seier og Kamp,
 Om Slagets Torden, Kartovernes Damp,
 Om Lykke naar Kampen var ude!
 O, Fader, hvor kunde Du være saa streng,
 At jage mig bort som den usleste Dreng
     Paa den usleste Kjøbmandsskude?“

Han maaler Kysten — den synes saa nær;
 Nymaanen, der kasted sit dæmrende Skær,
 Sig nu bag Skyerne fjerner.
 Han seer til Rattet — kun Lodsen staaer
 Alene agter, opmærksomt gaaer
     Hans Blik mod de ledende Stjerner.

Han griber et Tov, han firer sig ned,
 Og Bølgerne hviske: „Kom med, kom med!
 Vi bære Dig hen over Vandet.
 Vi kysse den Plet, hvor hun sætter sin Fod,
 Kom med, Kammerat! Har Du Lyst, har Du Mod,
     Saa følg os til Paradislandet!“

Han stirrer, som saae han et daarende Syn,
Det glimter for Øiet som tusinde Lyn —
„Nu eller aldrig!“ det klinger.
Da slaaer der en Braadsø mod Skibets Bov;
Den løfter ham høit, nu er han dens Rov
Og føres afsted paa dens Vinger.

Roergjængerer seer imod Kattegat —
Da klinger et Skrig, fortvivlet og mat,
Som kjæmpede langt ude Nogen.
Han lytter anstrengt; men Alt er tyst,
Saa klarer han Pynten paa svenske Kyst,
Og Skibet svinder i Taagen.

„Du trøste Dig, min Pige! Du tørre af Din
Graad,
Forladt skal Du i Verden ei stande;
Min Broder eier Perler og Guld meer end nok,
Han slynger det i Krands om Din Pande.“

„Hvad agter jeg Din Broder, hans Perler og
hans Guld,

Hvad veier det mod Taarerne, som falde? —
Gud hjælpe Den, der sviges af sin eneste Ven,
Han sviges og forlades af Alle!““

Bølgen.

Bølge mod Kyst, hvor kommer Du fra?
Hvor er Din Hjemstavn, hvor er Din Vugge?
Hvem mon de gjælde, de klagende Sukke,
Bølge mod Kyst?

Har Du en Elsker, hvor Solen gaaer ned,
Hist over Hav i de solgyldne Banker?
Sender Du ham Dine bristende Tanker,
Bølge mod Kyst?

Nei, Du er kold, og Dit Væsen er Graad;
Thi Du maa døe. Just som Livet Dig skjænkes
Atter i Glemselens Vande Du sænkes,
Bølge mod Kyst!

Billed Du blev paa den skiftende Tid,
Billed paa Lykken, som kommer, og viger
Bristende netop, som høiest den stiger,
Bølge mod Kyst!

Giv mig Din Lod, saa klager jeg ei!
Løft mig blot høit og bær mig et Stykke
Frem mod den lyse, livsalige Lykke,
Bølge mod Kyst!

Sænk mig kun saa i det evige Hav!
Selv kun en Bølge, som dækkes af andre,
Vil til Forglemmelsens Lande jeg vandre,
Bølge mod Kyst!

Den gamle Poët.

Af halvtudviskede Blade
Han eied en kostelig Skat;
Han læste dem aldrig om Dagen,
Men kun i den ensomme Nat.

Naar Nytaarspotterne knalded
Med Buldren paa Bryggerens Port
Og larmed, som om de troede,
De noget Stort havde gjort.

Da tog han den gulnede Pakke
Og løste dens falmede Baand,
Saa skrued han Lampen iveiret,
Langsomt med rystende Haand.

Da bredte han ud for Lyset
Mindernes flagrende Hær;
Hans Kinder blussed, og Øiet
Fik atter sit gamle Skjær.

Først kom af Livshaab strømmende

    Studenterlivets Lyst

Og fyldte med et drømmende

    Gjenskjær hans Bryst.

Det var hans Ungdoms Sange,

Som tidt og mange Gange

Klang gennem Skov og over Kyst

    I Nætterne de lange.

Nu var de døde, som Sangen havde sunget,

    Brudt deres Røst.

Strængen, som svulmed af Livslyst, var sprungen,

Mindets Stemmer klang, som Stormens Suus i

    Høst.

Saa dukked et andet Billed

    Af Bladene frem,

Og for Erindringen stilled

    Sig hendes Hjem.

Humlerankerne skygged for Haven,

Brombær hang i Klynger over Steengjærdets Læ,

Ænderne rapped derude i Graven,

Bierne summed om det store Lindetræ.

Og under dets lyse, duftende Hang
Sad hun og sang
Med Sytøiet hvilende paa Skjødets;
Hun aned jo ikke, at han stod saa nær
Under skyggende Træer
Og lyttede, henrykt ved Mødet.

Thi hvad hun sang med smeltet Bryst,
Og hvad der klang med dæmpet Lyst
Igjennem Havens Gange,
Det var hans bedste Tankers Strøm,
Det var hans vaagne Nætters Drøm,
Det var hans Elskovs Sange.

Ak, hun var død, som Sangen havde sunget,
Brudt hendes Røst.
Strængen, som bæved af Længsel, var sprungen,
Mindets Stemmer klang som Nattens Vind i Høst.

Larmen paa Gaden var endt,
Sneen lysned derude,
Iisblomster havde sig spændt
Over den tilfrosne Rude.

Lampen stod udbrændt i Dagningens Skjær,
Selv sad han lænet mod Sophaens Pude,
Riimblomster tindred i Voldbakkens Træer,
Spurvene kviddred derude.

Ja, han var død, som Sangen havde skreven,
Brudt var hans Røst.
Strængen, som bæved af Veemod, var reven
Sønder som Bladet, der falder seent i Høst.

Dødsseileren.

Som stærke Dæmoner,
Som Aander, der laae
Fængslede dybt
I tusinde Aar
Under Klippernes Fjeldmuur,
Saa suse nu frem
I al deres Vildhed
Stormveirets Aander.

Hør, hvor de hvirvle
Og hvisle og hvine!
Gjennem forrevne,
Selsomt formede,
Guulhvide Skyer,
Skride de frem
Og male dem sammen
Til styrtende Skylregn.

Solen er sunken
Og Mørket kommer;
Men dybt i Vest
Staaer der endnu
Et underligt, blegguult
Skinnende Skjær,
Som spøgelseagtigt
Gyder sin Glands
Over vort Storseils
Bugede Flade.

Her ligger jeg under
Et klapprende Seil.
Vildt Regnen pisker
Ned i mit Aasyn,
Og Kulden kryster
Klamt mine Lemmer.

Jeg tør ei tøve
Længer i Lasten!
Matroserne maalte
Mit angstfulde Aasyn
Med mørke Miner,
Og naar de slog
De skummende Søer

Mod Skibets sittrende
Kobberbeklædning,
Klang det som Klokker,
Der lyde til Lig.

Jeg vil ei hvile
Længer i Lasten
Mens det er mørkt.
Naar Skibet sukked
Dybt, som i Dødskamp,
Klang det igjen
Som Sukket, hans Suk,
Ham, jeg har myrdet.

Nei, jeg vil bort!
Bort til fjerne,
Fremmede Lande,
Hvor Ingen seer mig!
Bort fra Hjemmet,
Fra Barndomsminderne
Og, fremfor Alt,
Fra Blodet derhjemme!

Hør, det drypper
Fra Ræer og Reisning!

Hvad er det, der falder
Ned paa mit Ansigt?
O Gud, det er Blod!
Lunkent og varmt
Drypper det ned
Fra Himmелens Hvælving.

Og se blot, se!
Hvad er det, som dingler
Høit over mit Hoved
Paa Raanokkens Spids?
Se, hvor det svaier
Og svinger i Stormen!
Det klynker og jamrer,
Det ligner et Gjenfærd
Af En, som er hængt.

Ak, nei! Jeg er syg,
Og Feberen farer
Angst gjennem Aaren.
Liget deroppe
Er kun et Seil —
Og Blodet Dampen
Fra Skibets Skorsteen,
Tætnet i Kulden.

Hvad er det, jeg seer?
Over skumhvide Søer
Styrer et Skib
Med svimlende Reisning.
Hvad er det for et?
Det har jo ei Master —
Alt, Alting er Seil,
Skinnende skjær det
Lige imod os
Og lyser som Sneeblink.

Dødsseileren er det!
Luften bli'er kold
Som Iis, og Stormen
Hvæsser sin Vinge.
Se blot de hvide
Matroser deroppe
Med isgraat Haar!
I Sneestormskappe
Med Dødens Raaber
Brøler Kaptainen
Deroppe fra Skandsen.

Hvad var det han raabte?
Nei, det var et Brag! —

Himmel! — Vi krænger,
Og Bølgerne trænger
Vildt over Skibet!
Hjælp! — Lad mig faae fat!
Hvor er Masten? —
Siig, er det den
Som driver derhenne?
Hjælp! — Hjælp mig!
Alt bliver Nat!

Et Spørgsmaal.

„Hvi sidder Du taus med Haand under Kind
Og tankefuld Mine?

Hvi stirrer saa dybt Du i Skyerne ind,
Der jages afsted for den viftende Vind,
Min egen Pauline?

Har Sorgen alt fundet vor yndige Bo?
Ak, siig mig, hvad er det, som nager Din Ro
Og volder Dig Pine!

Min Gud, Du har grædt! I Øiet end staaer
En perlende Taare;
Din Læbe skjælver, Dit Hjerte slaaer
Og dybt et Suk til mit Øre naaer,
Du kan mig ei daare!

Min unge Hustru, hvad volder Dig Meen?
Ak, læg paa mit Hjerte den tunge Steen,
Dig skal den ei saare!“

„Ja, Vilhelm, min Husbond, min eneste Ven,

Paa Dig tør jeg lide!

Til Dig har jeg givet mit Hjerte hen,

Al Livets Fylde Du gav mig igjen,

Du Alting skal vide!

Hver nagende Tanke, der plager mit Sind,

Hver Sorg og Bekymring, der bleger min Kind,

Hver Kummer og Kvide!

I Nat, da Søvnens sløred mit Blik,

Og Drømmene kom til mit Leie,

Da syntes jeg grant vi tilsammen gik

Saa underligt vexlende Veie.

Jeg drømte vi gik saa trøstig vor Gang

I Skoven ved Foraarstide;

Blomsterne dufted, Fuglene sang,

Og Tonerne lode saa blide.

Vi sang og jublede Haand i Haand

Omkap med Fuglenes Vrimmel;

Paa Toner baaren flagred vor Aand

Mod den solbestraalede Himmel.

Da dækkedes Solen, Veien blev trang,
Vi gik paa en nøgen Hede,
Der strakte sig fremad, uendelig lang,
Med Afgrunde dybe og brede.

Saa træt blev Dit Øie, Din Fod saa mat,
Hver Glæde lukked Du inde,
Og trindt omkring faldt Mørket brat,
Saa Vei vi knap kunde finde.

Dog vandred jeg fremad med trøstigt Mod;
Thi en enkelt tindrende Stjerne
Steg op paa Himlen og ledte min Fod
Mod et brusende Hav i det Fjerne.

Men underligt var det. Skjøndt Stjernen stod
Og lyste klart fra det Høie,
Var træt Din Tanke og svag Din Fod,
Og lukt for dens Glands var Dit Øie.

Ja underligt var det, naar Stjernen gjød
Sin blinkende Trøst til mit Hjerte,
Til Dig sig aldrig en Straale skjød,
Som kunde mildne Din Smerte.

Tilslidst vi stod ved det yderste Hav,
Hvor Evighedsbølgerne ile,
Hvor Bredden, dannet af Grav ved Grav,
Gav Jorderigsslægterne Hvile.

Dér satte vi begge os mødige ned,
Vi følte vor Tid var omme,
Og tause i Nattens hvilende Fred
Vented vi Dødens Komme.

Da foer der et Lyn over Himlens Rand
Og gjennem vort Hjerte en Gysning,
Af Bølgerne dukked et selsomt Land
Frem i en magisk Belysning.

Og rundt omkring fra den undrende Jord,
Fra Luften og Havets Vrimmel
Steg frigjorte Aanders Forløsningschor
Op imod Herrens Himmel.

Og Havet, der før mod Kysten slog
Alt med sin skummende Bringe,
Det standsede brat sine Bølgers Tog,
Og Vinden hvilte sin Vinge.

Fra Himlen atter sig rev et Lyn
Og spillede hen over Vandet —
Da klaredes det for mit indre Syn,
Da saae jeg Forløsningslandet.

Med Regnbuefarver i Sollysdragt,
Som brødes i blanke Krystaller,
Der reiste sig op i unævnelig Pragt
Et Tempel med lyse Haller.

Jeg veed ei længer, hvordan det saae ud,
Det staaer som en uløst Gaade —
Jeg følte kun, jeg var nær min Gud,
Skjøndt værdig ei til hans Naade.

Med Haanden skygged jeg for mit Syn,
Mod Jorden mit Blik jeg vendte,
Da kom der et andet blinkende Lyn,
Og hør nu, hvad der mig hændte.

Paa Lynets Straaler vandred Han trygt
Som før paa Genezareths Vover;
Han sagde: „Kvinde, vær uden Frygt!
Følg med; jeg bærer Dig over!“

Da traadte jeg ud paa det hvilende Hav
Og rakte imod Dig Haanden;
Men Du var bleg som en kalket Grav
Og krympede Dig i Vaanden.

Han sendte Dig kun et eneste Blik,
Men fuldt af den dybeste Smerte,
Da saae jeg, at der en Gysning gik
Igjennem Dit døende Hjerte.

Da løstes Du op som den tøende Snee
Og blev til Skummet paa Vandet;
Det gjorde mit Hjerte den sidste Vee
Paa Vei til Forløsningslandet.

Da vaagned jeg op i Angst og Gru,
Du rolig laae ved min Side —
Ak, Vilhelm, min Husbond, fatter Du nu
Min Sorg og lønlige Kvide?“

Skysamlere.

„Hør, Mo'er, jeg maa fortælle,
Hvad jeg i Aftes saa;
Først var Himlen kjedelig
Og ganske mørkegraa.

Men saa var det paa Tide,
At Solen gik i Seng;
Det vilde Fader vise mig
Derude fra vor Eng.

Og da vi kom derud,
Saa blev Himlen ganske rød;
I Luften Skyen blussed
Og glimted som en Glød.

Ja, Skyerne sig klædte
I alle Farvers Pragt;
Langt smukkere, Moder,
End min egen Søndagsdragt.

Nu veed jeg ganske sikkert
Hvad jeg vil være, Mo'er,
Naar jeg faaer drukket Bjørnemælk,
Og naar jeg bliver stor.

Saa vil jeg Skyen jage,
Den røde med den graa;
Skysamler vil jeg være,
Og Du skal see derpaa.

Men af de blanke Skyer
Jeg bygger mig et Slot;
Dér skal Du hos mig leve
Og have det saa godt."

Da tog den unge Moder
Sin Søn paa sin Arm
Og knugede ham heftigt
Med Angst til sin Barm.

Og medens Nattens Stilhed
Drog hen over Jord,
Hun hvidskede ham lønligt
I Øret disse Ord:

„Lad Himlens Skyer fare,
De røde med de graae!
Det baader Dig kun lidet
Om dem Du kunde naae.

Lad Ærens Skyer flagre
Alt for den vilde Vind!
Dem lægge Du Dig aldrig
Paa Hu eller Sind.

Lad Livets Skyer vige,
O, hold dem aldrig fast!
De kunde let Dig knuge
Med altfor tung en Last.

Og byg Dig ingen Slotte
Af Aftenskyers Guld!
De svinde bort som Taager,
Naar Du bli'er lagt i Muld.

Thi veed Du hvad der gjemmes
Bag Skyen rød og graa?
Der skjuler sig det dybe,
Det rene Himmelblaa.

Dér staaer et Slot af Stjerner
Høit over hver en Sky;
Dér skal vi eengang leve,
Dér fødes vi paa ny.

Men den, som lod sig lokke
Af Glimmerskyens Dunst,
Han kommer der ret aldrig,
Han levet har omsonst.

Han synker som en Draabe
Til Jord fra Skyens Rand,
Og maa paa ny da stræbe
At naae til Stjernens Land.“

Nonnen.

Saa tankefuld hun stirrer fra Cellens trange Buur,
— Smaaskyerne drive for Vinden —
Hun følger Svalens Flugt over Klosterhavens Muur
Og Solstraalens Legen i Linden.

Hun følger Svalens Flugt over Klosterhavens
Træer,
— Smaaskyerne drive for Vinden —
Maaskee den bygger Rede hos ham, hun havde
kjær,
Og Solstraalen lyser i Linden.

Men alt som Fuglen svinder i Luftens klare Hav,
Hvor Skyerne drive for Vinden,
Hun tænker: Nu flyver den maaskee til hans
Grav —
Og Solstraalen slukkes i Linden.

Ja, Fugl tør bygge Rede og Træet sætte Frugt,
Og Skyerne drive for Vinden;
Men Kvinden skal aves under Klosterlivets Tugt
Og blegne som nu Straalerne i Linden.

Den høieste Attraa med den sødeste Begjer
Skal spredes som Skyerne for Vinden,
Hver Tanke, hvert Minde om ham, hun havde
kjær,
Skal visne som Bladene paa Linden.

Og saadan skal hun sidde Aar ud og Aar ind,
Mens Dagene skifte som Vinden,
Til Døden engang kysser den falmede Kind
Og reder hende Seng under Linden.

Hun stirrer saa veemodigt langt ud i Aftnens
Stund

— Skyroserne splittes af Vinden —

Det var som Smilet stivned om den bævende
Mund,
Og som der gik et Suk gennem Linden.

Sommerfuglen.

Det var en foraaarslys Dag i Mai,
Da sprængte den Puppesvøbet
Og flagred som Sommerfugl langs den Vei,
Hvor den som Orm havde krøbet.

I Grøften laa dens afslidte Pels
— Revnet i Ryggen var Hammen —
Selv følte den sig, som Fri og Frels,
Høit løftet af Sollysflammen.

Selv følte den sig med nyfødt Liv
Paa en lysvarm, foraaarsfrisk Vandring;
Den kjendte ei mere til Ormens: Bliv,
Dens Liv var nu idel Forandring.

Den tumled sig om fra Busk og til Blad,
Beruset af Duft og af Sødme;
Den drak af Duggen og tog sit Bad
Bag Rosernes Morgenrødme.

Det lakked mod Kvæld, den søgte sig Skjul
— Det blussed og blinked paa Himlen —
Da saae den en lyseblaa Sommerfugl,
Der fløi over Blomstervrimlen.

Mod Skyernes Blus, i Straalernes Ild
Den fløi som baaren af Vinden;
Det var som arved den Solstraalens Spil
Og Blomsternes Duft i Linden.

Og Sommerfuglen flagred den nær,
De hvirvled i Kreds om hinanden.
Det gik over Blomst, over Busk, over Træer,
Som havde den mistet Forstanden.

Og Roserne vinkede: Tag Dig i Agt!
Og Liljerne hvisked: Forsigtig!
Men frem det gik paa den luftige Jagt,
Nu nød den først Livet rigtig.

Til Nattergalsang i Fuldmaaneglands,
Ved Duft af de søde Convaller,
Den treen sin Brudfærds Sommernatsdands
I Skovens dæmrende Haller.

Da Solen randt frem som en gylden Strøm
Og lysnede Liv i det Døde,
Da vaktet den op af sin Sommernatsdrøm;
Men Livet — det var lagt øde.

Den laa som et henveiret Slaaentornsblad
Paa Skovbunden indunder Egen;
Vingerne klæbed i Duggens Bad,
Al Kraft og Styrke var vegen.

Da raabte den høit: „Du stolte Eg,
Frels mig af denne Vaande!
Er dette Enden paa Livets Leg,
Vee mig, at jeg drog Aande!“

Men Egen sused i Morgenens Vind,
Et Suk drog gennem dens Grene:
„O, Sommerfugl, hvor er Du dog blind,
Troer Du, Din Lod staaer ene?

Den mægtige Eg som den flygtige Fugl,
Maa dog til sit Udspring tilbage;
Som Orm Du kravled af Jordens Skjul,
Nu ville Dig Ormene tage.“

Og atter det lød fra den nære Sø
Med Røster, som kom de fra Sivet:
„Loven er evig! Alting maa døe!
„Livet betales med Livet!“

Da krymped den sig i Dødskampens Gys;
Men frem fra Morgenens Høie
Fløi der en Solstraalestribe, hvis Lys
End traf dens bristende Øie.

Og Solstraalen hvidskede: „Intet forgaaer!
Alt skifter kun Form i Forandring.
Hvert Liv, som visner, paa ny opstaaer,
Flyv frem paa Din evige Vandring!“

Før og nu.

Før, naar Dagens Øie
Dybt i Havet sank,
Og naar Aftenstjernen
Straaled fuld og blank,
Lagde jeg mig stille
Paa mit Leie ned,
Lyse, milde Drømme
Frem for Sjælen gled.

Tvivlens mørke Uro,
Længsel, Sorg og Savn,
Kjendte Barnetanken
Knap engang af Navn.
Hvile var dens Attraa,
Drømmen var dens Lyst,
Søvnens Gud den krysted
Villigt til sit Bryst.

Nu er Alt forandret
— Ak, jeg er jo stor —
Og jeg kjender Alting,
Himmel, Hav og Jord.
Himlen er det Tomme,
Havet er kun Vand,
Jorden ikkun Savnets,
Skuffelsernes Land.

Naar jeg nu mig lægger,
Er det ei til Ro,
Tanken flagrer vildsomt
Om i Tvivlens Bo.
Finder ei sin Redes
Før saa sikre Havn;
Finder nye Fugle:
Uro, Sorg og Savn.

Og af dem den lærer
Nye Toners Klang,
Saa den ganske glemmer
Barnehjertets Sang,
Og med dem den drager
Til det mørke Hjem,
Hvor selv Aftenstjernen
Gaaer i Skygger frem.

Spred, min Gud og Herre,
Disse Skyggers Magt!
Lad Din Dagsol atter
Lyse i sin Pragt!
Tag den døde Viisdoms
Hovmodsfaste Ord,
Lad mig atter vandre
Barnefrisk paa Jord!

Forspildt.

Jeg har drevet omkring uden Maal, uden Med,
Livets Guld Korn jeg spredte som Sand.
Jeg har tilsat min Tro, jeg har mistet min Fred,
Og nu staaer jeg ved Afgrundens Rand.

Jeg staaer ind imod Land som et stormslagent
Vrag,
Der har grundstødt mod Klipper og Skjær,
Endnu kun en Braadsøes bedøvende Brag,
Og min Undergangstime er nær.

Der var Et, som jeg holdt for mit Anker i Nød,
Men det sveg som det skjønnede Siv —
Se, da fulgte jeg med, hvorhen Bølgerne flød,
Og forspildt var mit øvrige Liv!

Lystigt Liv.

Jeg vandrer gennem Verden saa freidigt og
saa let,

Slet Ingenting generer min Gang;

Lad Verden saa kalde mig god eller slet,

Det jubler jeg bort i en Sang.

Thi selv er jeg en Sommerfugl, og Pigerne de
smaa

Er Blomster paa min flagrende Flugt,

Jeg vælger kun de sødeste, de andre la'er jeg
gaae —

Jeg vælger kun Det, som er smukt.

Jeg ynkes over Bien, der fylder Cellens Kruus
Og tænker paa Vinterens Nød;

Jeg græder over Myren, der bygger sig sit Huus
I Jordspaltens bælgmørke Skjød.

Thi siig mig, hvad hjælper al den Slæben, al
den Slid,

Og at man for Viisdom faaer Ord,

Naar Alt, hvad man faaer ud af sit Liv og
sin Tid

Kun bliver — en Tue af Jord?

Lad Myren da kaste sine Vinger for at gaae

Som Trældyr i Mørke og Nat,

Lad Bien give Giften og Livet for at faae

En Hævn for sin ranede Skat,

Jeg slaaer med mine Vinger fra Gry til Aften
seen,

Er Livet og Blomsterne huld,

Og flagrer jeg mod Døden, saa findes der vel En,

Som høiner mig en Tue af Muld.

Forskjellig Opfattelse.

Siig, husker Du første Gang jeg Dig saae
Hiin Aften ved Dandsen i Lunden?
Skoven duftede, Himlen var blaa,
Sølvklare Skyer om Maanen laae
Og leged i Aftenstunden.
Faklerne flammede, Hornene klang,
Inde fra Skoven lød Latter og Sang,
Da mødte jeg Dig paa min eensomme Gang —
Et Blik — og Du var forsvunden.

Som Duggperlens Blink i det blomstrende Krat,
Der vugges for Vaardagens Vinde,
Som Stjerneskudsllysning i Efteraarsnat,
Der flammer saa mildt og slukkes saa brat,
Saa faldt det Blik mig paa Sinde,

Som elleskudt stod jeg — hvad var der mig
hændt?

Da klang der en Stemme: „Aa, maa jeg faae
tændt!

De husker mig vist? — En gammel Bekjendt!
Hos Dem kan lidt Fyr jeg vel finde?“

Forpagteren tændte og vedblev saa,

Imedens Du bortsvandt i Skyggen:

„De stirrer saa traurigt mod Himlens Blaa;

Ja, kunde lidt mere Regn vi faae,

Saa vilde det hjælpe paa Byggen.

For hun er kun tynd!“ — „Hvad siger De? —
Hun!

Hvem er det De mener?“ — „Jeg mener kun,

Hvis ei vi faae Regn om en føie Stund,

Saa faae vi ei Gryn til vort Kjøkken!“

Soldatens Farvel.

(Toscansk Krigssang.)

Farvel, min blonde Pige,
Armeen staaer parat!
Og hvis jeg ikke fulgte den,
Saa var jeg ei Soldat.

Tornystret har jeg pakket,
Og Riflen har jeg ladt;
Naar Solen reiser sig ved Gry,
Begynder Savnets Nat.

Jeg lader Dig ei ene
Tilbage her i Løn.
Se, Drengen dér skal trøste Dig,
Vor Elskovs første Søn!

Græd ei min Skat, min Søde!
Vi sees igjen forvist;
Thi falder jeg i Slagets Larm,
Saa finder Du mig hist.

Farvel, min blonde Pige,
Armeen staaer parat!
Og hvis jeg ikke fulgte den,
Saa var jeg ei Soldat.

Istedløven.

Dansken fik en Løve støbt!
Da den flød for Ovnens Flammer
Var det klart at tage Kjending,
At dens Malm var dyrekjøbt.
Slagnes Suk og Mødres Jammer,
Ligfærdsskud fra Dødens Kammer,
Livshaab, veired hen som Halm,
Rigmænds Guld og Armods Penning,
Brudte Hjerters Sorghavsbrænding,
Klang i denne Løves Malm.

Ligemeget — den stod reist!
Taget ud af Skjoldets Ramme
Slog den Tydskens Haab til Skamme,
Dér, hvor Oprørsflag var heist.
Stille, uden Storpralslyd,
Stod den med alvorligt Øie
Malmtung over Slagnes Høie,
Blikket fæstet imod Syd.

Dem, som faldt hiin Dag, hvor vrede
Mænd paa Vaabenvaleu mødte,
Dem, som faldt med Danmarks Mærke
Trykt til Brystet, skjøndt det blødte,
Dem, som Lyngens Klokker røde
Ringed til det store Møde
Paa den tause Istedhede,
Dem den skulde værne om.
Derfor saae man Blomster krands
Denne Dødens store Skandse,
Denne Danmarks Helligdom.

Den stod som en Vogter ved Gjærdets Led,
Det skulde ei brydes af fjendtlige Fjed.

Den stod som et Tegn, et usvigeligt Mærke,
At frie Villier gjør Folkene stærke.

Den stod som en Bauta i Dødens Have
Og lyste Fred over Faldnes Grave.

Da klang der en Buldren igjen mod Syd,
Den troede at høre Kanonernes Lyd.

Den reiste sig op, den spidsede Øre;
Det var, som vilde selv Malmets høre.

Og Jorden bæved i Angst og Vaande;
De Døde dernede paa ny tog Aande.

Men Skyerne hængte sig tykt under Himlen,
Og ude lød Gny og Larm gjennem Vrimlen.

De trængte sig ind med Skrig og Skraal,
Med Rusens Fagter og Tydsklands Maal.

De trængte sig ind i Dødningehaven;
De haanede Korset og spytted paa Graven.

Og havde de naaet til Kisternes Fjæle,
De havde dem trampet med Tøffelhæle.

Saa vog de Løven med Skaft og Stænger,
Og kneb dens Hale med Smedetænger.

Med Reb de haled den ned fra det Høie
Og prikked med Skomagersyle dens Øie.

Den slæbtes mod Syd af det drukne Folk;
Der skal den reises som Seierstolk.

Dér skal den staae som et skamreist Minde,
At gravlagt Kjæmpe ei Fred maa finde.

Dér skal den sige til Tydsklands Meen:
„Vi vandt, fordi vi var Ti mod Een!“

Dér skal den melde: „De Danske vege
Ei før de nærmeste Grander svege.“

Thi lad den staae der. Med Sligt for Sinde
Groer Gravurt snart over Hæderens Minde.

Corallerne.

Hisset, hvor Brændingens Braadsø sig bryder
Larmfuldt rullende op imod Landet,
Dér just, hvor Vandet
Hvirvlet til Sneeskum koger og syder,
Dér er det just, at Corallerne bygger.

Fagre som Blomster og klare som Voven,
Lette som Skummet af rullende Søer
Bygge de Øer,
Stadigt stræbende fremad mod oven,
Øer, som Palmen siden beskygger.

Selv de ei skues. Kun enkelte Dage,
Naar de urolige Bølger sig lægge,
Seer man et Dække
Blomster paa Bunden, hvortil der ei Mage
Findes heroppe i Lufthavets Bølger.

Thi det har Liv; men kastes i Vrede
Ikkun lidt Dynd, en Steen imod Bunden,
Strax er forsvunden
Farvernes Glands og Livet dernede,
Dybt i sit Steenhuus Corallen sig dølger.

Ikkun i oprørte Stemningers Vande
Bygger en Digter, med Strømmen fortrolig,
Stille sin Bolig,
Stræbende opad mod Sollysets Lande,
Hvor ham i Aanden alt Palmerne vinke.

Selv han ei skues; men kastes fra Bærmen
Dumhedens Dynd eller Raahedens Stene,
Gaaer han alene
Ind i sig selv og lukker for Sværmen,
Indtil i Klarhed Bølgerne blinke.

Aakanderne.

De Aakander lyste fra Skovsøens Vand
Med Kroner som Svaneduun brede,
Et Himmelens Speil var det hvilende Vand,
Og Smaaskyer over det skrede.

De Aakander lyste med drømmende Blik
Og gynged for Sommerens Vinde,
Naar Drivskyen hen over Vandspeilet gik,
De troede i Himlen sig inde.

Men kom saa den mørke, tungsindige Nat
Og stirred i Skovsøens Vande,
Da lukked hver gyngende Blomst sig brat
Og dukked i Dybet sin Pande.

Som Aakandens Blomst er og Menneskets Sind,
Det flyder paa Stemningers Strømme,
Gaaer Solskyen frem for Medgangens Vind,
Strax svæver mod Himlen dets Drømme.

Men kommer saa Sorgens og Kummerens Nat,
Da sænker det modløst sin Pande,
Og folder sig sammen og lukker sig brat,
Som Blomsten paa Skovsøens Vande.

From the above it is seen that the
the other two specimens are
Gross, 1850, from the Mississippi
which occur and which are

the same as those of the
the other two specimens are
the same as those of the
the same as those of the

the same as those of the
the same as those of the
the same as those of the
the same as those of the

the same as those of the
the same as those of the
the same as those of the
the same as those of the

the same as those of the
the same as those of the
the same as those of the
the same as those of the

the same as those of the

